

ellenséges viszonynak az igazi forrásaira akarunk rámutatni, és hogy mik az okai ennek az ellenségeskedésnek. Helyes és kifogástalan volt-e minden a viselkedésében? Ilyen kérdést egyáltalán nem teszünk fel. Az ilyen szörnyen nehéz helyzetben, amilyenbe ő került, egyetlen ember sem képes hiba nélkül cselekedni. Az ellene való harcban, csakúgy, mint Trump esetében, a „balliberális” hatalom a világban ezt hirdeti: Adott esetben a cél bármilyen eszközt szentesít! (Merkel asszony napjainkban nyíltan beszél erről.) Nos, el kell gondolkoznunk azokról, akik ilyen cselekedési módot plántálnak.

*

Az említett beszélgetésünk idején kettős módon éreztem magam. Egyrészt szilárd meggyőződésem volt, hogy bármely feltételek esetén kétségtelenül csak az antropozófia lehet gyógyító, másrészt azt gondoltam: de ki tudja? Lehet, hogy a bolsevizmus összeomlik és szabadok leszünk? stb. Hiszen mindannyian *először* csináltunk mindent. De személy szerint szomorú lettem. Azt gondoltam: a mieinket veszteség érte.

A találkozásaink ezután nem szűntek meg, de más jelleget öltöttek. Így egyszer Zviad télen az éjszaka közepén bekopogott az ajtónkon. Seholy sem tudott éjszakázni, de bőrrönd volt nála, tele a „Gulág szigetvilág” apró másolataival. Biztosított arról, hogy nem követik. A székeken vettem neki ágyat. Kora reggel elutazott, nekem ajándékozva a könyv egy másolatát.

A szociális státuszom is „elindult a lejtőn”. A csoport szétesésével egybeesett a munkából való elbocsátásom. A KGB kezdte elveszíteni a türelmét. Előbb reménykedtek, hogy egy meleg munkahely majd átnevel engem, családos embert. Szó szerint rákényszerítettek, hogy disszertációt írjak. A főnök ultimátum elé állított: vagy megvédem a disszertációt vagy felmondok. A nyomozó egy másik kihallgatás idején szigorúan megkérdezett: Ön komolyan disszertációt ír vagy hülyéskedik?

Megvédtem a disszertációt, a fizetésem rögtön a kétszeresére nőtt. De ez minden. Akkor elrendelték a kirúgásomat. Az ismerős disszidensek akkor ezt mondták nekem: Az életünkben három szakasz van: idézés kihallgatásra, elbocsátás majd börtön. Kettőn már áthaladtál. Készülj! Volt még egy tényező, amely előrevetítette a leszállásomat. Egy brosúrában, melyet a KGB munkatársai írtak, kritikát publikáltak rólam, mint antropozófusról. Ebben az Antropozófiát a szovjet hatalom ellenségének nyilvánították, engem pedig az ő követének, aki azt a feladatot vette magára, hogy a külföldi ügynököktől antropozófiai propagandista irodalmat kapjon, és azt a szovjet állampolgárok között terjessze. A peresztrojka mentett meg. „Friss szele” már a 80-as évek közepén fűjt. Nem börtönöztek be, de a megfigyelés megmaradt. A 90-es években utánam „jött” még Svájcba is. *A mai napig is belé akadok*. Itt lépten-nyomon toborzott migránsokra bízzák – ami a legolcsóbb munkaerő, néha pedig nyugdíjasokra, ezért nem nehéz őket felfedezni. Gyakran nem is rejtegetik, hanem mutogatják, az orrom alá tolják, csak ki kell mennem az utcára; de a lakásban is mindent állandóan lehallgatnak. Így élünk a világ legdemokratikusabb országában. Csak nem értem, *kinek* a titkosszolgálat foglalkozik a megfigyeléssel? Svájcra állami veszélyt semmiképpen sem jelenthetek, vagyis ezt a szolgálatot az *antropozófiai munkám* érdekli. De át ez nem tünet? Valaki megkérdezheti: De milyen? Erre a kérdésre a válasz a könyveimben van. Azok, akikről bennük szó van, nem tartják azt fantáziának. Ó, bárcsak az „átlagos” olvasó is megértené ezt!

*

Az egyik KGB-s kihallgatáson a nyomozó ilyen kérdést tett fel nekem: Tudja-e garantálni, hogy azok között, akik látogatják önöket, nincsen külföldi titkosszolgálat ügynöke? És én teljes készséggel kezeskedtem erről neki. De a mellkasomban eközben éreztem valamit. Nem mutattam ki, és hamar el is feledkeztem erről. De eltelt egy idő, és fokozatosan kiderült, hogy nem teljesen úgy volt, ahogyan azt a magam egyszerűségében elképzeltem. Dornachot egyfajta új „Monsalvatnak” láttuk, a vendégeit pedig kicsit „lohengrineknek”. De hogy folytassuk az elbeszélésünket, érinteni kell a világ nagy, nagyon nagy ügyeit.

Azzal kell kezdeni, hogy a valódi peresztrojka, a minden létező peresztrojkája a földön 1879-ben kezdődött, nem sokkal az 5 ezer évig tartó „sötét korszak”, a kali juga befejezése előtt, melynek folyamán az ember anyagba süppedése maximálisan végbement, és ennek köszönhetően az individuális alacsonyabb, a reflexió kegyelméből élő „én” tökéletes birtokba vétele. Az *egész evolúciós ciklusban* egy új korszaknak, mondhatni, „fordulónak” kellett kezdődnie. Az emberiség leszálló evolúcióját el kell hogy kezdje felváltani a felszálló. Az individuális alacsonyabb „éntől” az embernek el kell kezdenie felemelkedni az individuális magasabb Énhez. A múltban egyébként minderről már sokat beszéltünk.

Új, világos korszak kezdődött 1899-ben. Ezt némileg megelőzve, 1879-ben kezdődött Michael arkangyal uralkodásának korszaka. Minden kultúrkorszakban (ezekből hét alkotja az ún. „gyökérrasszt”) a kultúr-történelmi fejlődés irányításában hét arkangyal váltja egymást sorban, egymás után. Éppen ebben az egymásutániságban lépett „tisztségébe” Michael arkangyal, aki a fejlődése alapján már személyiségzsellem, és képes egy egész kultúrkorszakot irányítani.

Ezen a fordulóponton a hierarchikus tudatnak éppen olyan magasságára volt szükség, amely képes lehet az emberek mindennapi életében felmerülő *radikálisan új* fejlődési feladatokra a jövő, a hatodik, a spirituális kultúrkorszak jelenlegi kultúrkorszakunkban való előkészítésének nézőpontjából tekinteni, amely kultúrkorszakban majd teljes mértékben megnyilvánul a Krisztus-impulzus, akinek arca Mihály, és a jó fajt, a michaeliták fajtát alkotó emberek szellemi testvérisége kezd erőre kapni. A 7. kultúrkorszakban ők túlélnek a „mindenki mindenki elleni háborút”, amely a gonosz fajt elragadja, és a véget ért *gyökérfajt* átvezetik a következőbe, a hatodikba.

Ilyen fajta peresztrojktát kezdett Michael arkangyal 1879-ben, és Rudolf Steiner volt a hírnöke ennek a *világméretű, evolúció általi teremtő peresztrojkanak.* De szemben állt vele az evolúciós ciklusunkat gátló összes erő. Nem lesz túlzás azt mondani, hogy mindkét világháború és az oroszországi bolsevik fordulat e peresztrojka megghiúsítására irányuló törekvés volt.

Éppen ez a michaeli peresztrojka állította a mindennapi feladatok sorába annak szükségszerűségét, hogy ki legyen fejlesztve a szemlélődő ítélőerő, és hogy felemelkedjünk a morális intuíciókhoz, a szabad akarat szférájába, hogy a fejlődésben *újat* teremtsünk, mivel ez az egyetlen dolog, ami előreviszi azt.

Rudolf Steiner nemcsak az új korszakról való tudást hozta a földre, hanem a *megvalósításának módszertanát* is. Ezért elsőként a „sötét korszak” klasszikus ismeretelméletét kivezette a zsákutcából, rámutatva, hogy ez az ismeretelmélet a tudat metamorfizálódó, vagyis evolucionálódó *formájának* feltételei között előfeltétel-mentessé válik.

A világon bármennyi olyan profán ember lehet, aki semmit sem akar erről tudni. De mit törődünk velük? Ők Krisztus eljövételét is csak néhány évszázaddal azután ismerték fel, hogy az megtörtént. Az Antropozófia, annak ellenére, hogy milyen ellenhatások érik, már a világ életének tényévé vált. És

megfeszített, döntő erejű harcot vív vele minden olyan erő, amely nem képes kiutat találni a kali jugából. Ezeknek a központi magja megérti az Antropozófia jelentőségét, amire Rudolf Steiner számtalanszor rámutatott, képes azt értékelni, de a maga módján, a maga atavisztikus létezését fenyegető veszélyt látva benne, és félve a megújulástól, amely az egész emberi lényt az alapjáig megváltoztatja. Ebben nagy szerepet játszik a világot uraló embereknek az ahrimáni, azurikus és luciferi erőktől való közvetlen függősége. Ez a függőség, meg kell mondani, hasonlít a kábítószer-függőséghez, de sokszorosan felülmúlja azt.

És éppen ennek a körnek és a mögöttük álló sötét metafizikai erőknek a kezdeményezése alapján lett kigondolva a gorbacsovi peresztrojka. Mint egyfajta palliatívum, melyben elkerülhetetlenül – legalábbis egy átmeneti időre – meg kellett engedni egy meghatározott szabadságot, és ennek el kellett terelnie a figyelmet a michaeli peresztrojkáról, és ezt a mai napig is sikeresen teszi, különösen káros következményei pedig még előttünk állnak. Ezek például vezethetnek a bolsevizmus világméretű újjáéledéséhez, és még szörnyűbb formában, mint amilyen Lenin, Trockij, Sztálin, Mao Cetung és mások korszakában volt.

A bolsevik fordulat megakadályozta az Antropozófia belépését Kelet-Európa és ezzel az egész un. „szocialista tábor” kulturális életébe. De ott ezt a kísérletet nem tervezték a végtelenségig folytatni. A szláv etnikumok nem igazán alkalmasak erre. Ezt egy meghatározott pillanatban át kellett vinni Nyugat-Európába. És éppen ezt a folyamatot tapasztaljuk a XXI. század első negyedében. De a kísérlet Nyugatra való áthelyezésének időszakában szükséges volt Oroszország és az egész szocialista tábor társadalmi életében legalábbis ideiglenesen engedélyezni bizonyos szellemi és politikai szabadságot, megengedni az ország állampolgárainak szabad kiutazását, megszüntetni a kemény cenzúrát, stb. Ezek között a feltételek között viszont végbemehetett Kelet-Európában az Antropozófia újjászületése, ahol a szocialista kísérlet nem annyira megölte, inkább egyszerűen „lefagyasztotta” a népek szellemi erőit, és ebben látták a kali joga erői a fő veszélyt önmaguk számára, melyet mindenáron meg kell szüntetni.

Nyugaton abban az időben, amíg Oroszország „sötétségben” volt, az Antropozófia elleni harc más módszereit és formáit alkalmazták. Ott az ÁAT az „árnyéktestvériségek” által lett – a gorbacsovi peresztrojka nyelvén szólva – „privatizálva”. Ebben természetesen a „sötétség atyái” is óriási szerepet játszottak, de ezt nem akarták nyíltan önmaguk tenni. Túl nagy a rizikó! És ahogy már a múltban nem egyszer, a történelmi és szellemi opponensüknek, az „árnyéktestvériségeknek” adtak lehetőséget a kockáztatásra, akik lelkesen fogtak ehhez a feladathoz, annál is inkább, mivel számukra úgy tűnt, mintha ez a feladat őket jellemezné belsőleg.

Mindez akkor vált számomra érthetővé, amikor elkezdhettem Nyugatra utazni. De az évek során még ott is nőtt az értés. Ez a jelenség (fenomén) túlságosan is alapvető volt. De velünk, akik Oroszországban dolgoztunk az Antropozófiával, közvetlen kapcsolatban állt. De persze, magától értetődően, nem utolsó sorban személyesen velem is.

Rudolf Steiner történelmi szimptomatológiájának alaposan tanulmányozásával, és nem engedve a csoportos egoizmus, a csoportos elfogultság szemellenzőinek, hogy elhomályosítsák tekintetemet a valóság irányában, gyorsan előrejutottam a mozgó világpolitikai erők okkult alapjainak megértéséhez.

Gondolataimat megosztottam a Nyugatról érkező antropozófiai barátokkal. Meg voltam róla győződve, hogy ami számomra megnyilatkozott, azt ismerték már, de ők vagy egyetértettek velem, vagy elhallgattak. Elsősorban azokra gondolok, akik az ÁAT-val együtt már „privatizálva” voltak.

Semmi esetre sem szabad azt mondani, hogy ők „ügynökök” voltak, a szó titkosszolgálati értelmében. „Antropozófusok” voltak, mindazokkal a tulajdonságokkal, melyek az embereknek ezt a típusát jellemzik, a modern kor alapproblémáinak megértésében naivak, kényelmesek, akik képtelenek és nem is akarják felismerni az Antropozófia valódi jelentőségét és helyzetét a világban. Például Moszkva utcáin sétálva, rólunk beszélgettek, amiket nem osztottak meg velünk, és még csak eszükbe sem jutott (pedig figyelmeztettük őket erre), hogy a KGB ügynökei követik őket, és lehallgatnak sőt feljegyeznek mindent, amiről beszélnek. Ennek eredményeként a KGB többet tudott a vendégeinkről, mint mi magunk. Természetesen itt nem a bennünket meglátogató vendégek többségéről van szó, ezek túlnyomó többsége az igazi barátunk volt, akik az antropozófiai testvériség révén látogattak meg bennünket. A „barátoknak” ez a másik típusa azonban úgy utazott hozzánk, hogy a dornachi nomenklatúrától arra volt megrendelésük, hogy megfigyeljenek minket, tanulmányozzanak bennünket mint embereket és mint antropozófusokat, és hogy a megszerzett tapasztalatokat vigyék vissza Dornachba.

Ami az ÁAT nomenklatúráját, a „privatizátorokat” illeti, éppen ők voltak azok, akik azt a feladatot kapták, hogy még a gorbacsovi peresztrojka kezdetét megelőzően előkészüljenek, hogy majd amikor elkezdődik, akkor rögtön egész Kelet-Európában az ellenőrzésük alá vegyenek mindent, ami ott már létezik, antropozófiai módon él, hogy ne engedjék szabadon nőni. Ahogy ők meg vannak győződve, éppen az „árnyéktestvériségek” azok, akik „zseniálisan” előkészítették és megvalósítják az egész gorbacsovi peresztrojkat, melynek sánccá kell válnia ezen az úton. És ki lehetne leghatékonyabb ennek e feladatnak a megoldásában, mint az „árnyéktestvériség” magában az ÁAT-ban?

Az ÁAT-n belüli „páholyokként” ezek a testvériségek valami perifériásnak, jelentéktelennek minősülnek az úgynevezett „szabályos” páholyokhoz képest, melyekből kitagozódtak. És látva ezt, megértve a saját alsóbbrendűségüket, minden erejükkel azon igyekeznek, hogy a rájuk testált feladatot „jól” teljesítsék, és ezt néha nyíltan megosztják a modern „antropozófiai” folyóiratokban, pl. a [Das] Goetheanumban.

Munkáimban már nem egyszer érintettem az Antropozófia e „privatizációjának” témáját, de most még egyszer szükséges ehhez fordulni. Állandóan aláhúztam és még egyszer aláhúzom, hogy mint antropozófus nem állítom magam elé a feladatot, hogy harcoljak az „árnyéktestvériségekkel” mondjuk abban a szellemben, mint amelyet a „sötétség atyái” vezetnek ellenük. Egyszerűen nem törődöm velük. Csak egy dolog nyugtalanít: *miért törődnek ők ilyen sokat velünk?*

Rudolf Steiner annak idején ezt mondta: „Az antropozófiai mozgalom számára az számít, hogy ő [az ember] jó antropozófus-e. Hogy közben még jó, rossz vagy közepes szabadkőműves – ez az Antropozófiai Társaságot nem érdekli. Értelmetlen lenne, ha a tag, mint antropozófus értékét attól tennénk függővé, hogy szabadkőműves-e vagy sem” (GA259, 608.o.). Mindabból, amit sikerült megfigyelnünk és tanulmányoznunk, teljes mértékben megfelel ennek a meghatározásnak Polzer-Hoditz gróf, a nagyszerű, egyszerűen kiváló antropozófus, aki egész életében szabadkőműves maradt.

Ebben a kérdésben azt is számításba kell venni, hogy Rudolf Steiner, behozva az Antropozófiát a világba, arra törekedett, hogy ezt a múlttal való *folytonos kapcsolatban* tegye. Emiatt bizonyos kapcsolatba került a páholyokkal. Ezt a kérdést elég jól tanulmányozták, és most nem fogunk belemenni. Csak megjegyezzük, hogy a klasszikus szabadkőművesség a keletkezésétől a XVIII. század végéig, továbbá az új kor „baloldali”, politizált szabadkőművessége (amely a XIX. században kezdődött) – ez, ahogy Ogyesszában mondják: „két teljesen különböző dolog” [szó szerint: két hatalmas különbség].

Rudolf Steiner az első fajta szabadkőművességgel keresett folytonos kapcsolatot, és az I. világháború kezdetével megértette, hogy az veszített a „baloldali” szabadkőművességgel szemben. 1918-ban ezt mondta: „... kivételesen szép lett volna, hogy Közép-Európában legalább néhány ember lenne, aki bizonyos szabadkőműves impulzusból kiindulva felismerné az egész jelentőségét annak, amit két évvel ezelőtt itt kifejtettem itt a világban létező titkos társaságokról [ld. GA171,172]. De az akkor elmondott – meg kell mondani: magától értetődően – süket fülekre talált. Hiszen az utóbbi évtizedekben semmi sem volt terméketlenebb, mint a szabadkőművesség helyzete Közép-Európában. Ez már abból is látható, hogy – és ezt állandóan alá kell húzni – hogy állandóan védekezni kell az ellen, hogy mindarra, amit az antropozófiai irányultságú Szellemtudomány ad, ne legyen felhordva a közép-európai szabadkőművesség amalgámja” (GA185, 1918. 10. 26) *)

*) Ennek az amalgámnak a nyomai még a Karácsonyi Gyűlés jegyzőkönyvében is megtalálhatók. Próbáltunk utalni erre a „Karácsonyi gyűlés a kor megváltozott feltételei között”. Most pedig az amalgám mögött már az Antropozófia sem látszik!

Úgy tűnik, ezzel fel lett téve a pont az i-re. De még 1916-ban Rudolf Steiner ezzel kapcsolatban még kategorikusabban nyilatkozott. Akkor egyenesen ezt mondta: „*Hiszen a mi Mozgalmunknak csak az lehetett volna a feladata, hogy kiszakítsa a nyugat-európai testvériségek hatása alól mindazokat, akiket lehet*” (GA167, 1916. 03. 28.) (általunk kiemelve – G.B.)

Rudolf Steiner ilyen kijelentéshez való jogának szellemtudományos, mind szociális, politikai, mind ezoterikus alapja egyszerűen óriási, és ezt megértve az adott kérdést lezártnak vesszük.

*

A gorbacsovi peresztrojka úgy haladt át Oroszországon, mint egy új tatár-mongol invázió. *Az ország nemzetgazdasága csak a 90-es évek alatt erősebben le lett rombolva, mint a 2. Világháború évei alatt.* Akkor évente 1 millióval több ember halt meg az országban, mint amennyi született. A reménytelenség és a szegénység miatt egész falvak itták halálra magukat, beleértve nőket sőt gyerekeket is, és kihaltak. A szántóföldeket benőtte a gaz, hatalmas állattartó gazdaságok néptelenedtek el és semmisültek meg. Az elhagyott üzemek elrozsdásodtak.

„Dzsingiz kán” az ÁAT-n is áthaladt, a „privatizátorok” a várainkat, a „Monsegur”-unkat, „Monsalvat”-unkat nem egyszerűen harc nélkül adták fel, hanem szélesre is tárták azok kapuit, és mély meghajlással, karonfogva vitték be a Kánt, s leültették a curulisi székbe. És egy érdekes jelenet zajlott le köztük, s hogy adekvát módon, a lényegét kifejezve vázoljuk ezt, Vaszilij Suksin „A harmadik kakasszóig” c. meséjének alakjait kell használnunk.

A Kán, miután leült és körbenézett, az orosz mesék Gorinics Kígyóját utánozva, ezt mondta:

– Fúj, fúj, fúj, itt még mindig Steiner szelleme bűzlik!

Baba Jaga kislánya ellentmondott neki.

– Nos, honnan veszed ezt, Gorinics Kán? – mondta kissé kacéran. Hiszen szellőztettünk, szellőztettünk – minden nap, és már hány éve!

A Kán villámokat vetve nézett rá. Itt Baba Jaga szólt közbe.

– Köpjél rá, bátyuska! Ő az én gonosz, de mesterkéletlen lányom – jajgatta. – Megvan ez, megvan ez a szellem. Csak a baj van miatta. Kivezetjük az ajtón, de visszajön az ablakon.

A Kán meglágyult és tanító módon kezdte mondani:

– Tessék, itt van egy hatalmas terem, de hol láttatok olyat, hogy egy nagy terem oszlopok nélküli lenne? Ugye nem láttatok? – Mindenki készségesen bólogatott. – Vagy vegyünk a mennyezetet. Emlékeztek-e, hogy ott, „náluk”, különböző képekkel fedett kupola volt, úgyhogy ismételjétek azt meg a sík plafonotokon. *Ami náluk domború volt, nálatok sík legyen!* – És figyelmeztetően felemelte az ujját.

Baba Jaga a Kán mellett állt, a kezében, mint Kim Dzsung-un tanácsadói, egy nyitott jegyzetömböt és ceruzát tartva, és veszett módon jegyzetelte minden szavát. Az pedig így folytatta:

Ti mindnyájan európainak tűntök, de nincs művészi ízlésetek! Vegyünk például az oszlopfőket – paradoxonok! Öntsétek azokat betonba, törjétek szilánkokra, így festői módon ragasszátok össze az oszlopokat. A szellem ezáltal magától lecsökken. Olvassátok még el Merezkovszkij könyvét. Ez megvan nektek a könyvtárban, csak elszoktatok már tőle, hogy olvassátok, ami mellesleg nem is olyan rossz. – Ilyen békítő módon fejezte be.

Miután elment a Kán, a munka forni kezdett. Önkéntesek tömege érkezett, hogy áldozatosan, ingyenesen lerombolják azt, amit az elődeik létrehoztak, és amit megérteni sehoggy sem tudtak. Megérkeztek a pénzbeli adományok. Még a Nagy Rockefeller is küldött néhány terjedelmes bőrönd „zöldhasút”. A ... közti válaszfalakat akarták azokkal leragasztani, mik között? Nos, ezek között a „pilaszterek” között, ugye? De aztán ezek a bőröndök eltűntek valahová, és még egy „bölcességmondás” keletkezett azoknak a mondásoknak a szellemében, melyeket minden nap és naponta többször is elmondanak, és amelyek szellemében az európai politikusok tevékenykednek: „Mivel sokan ingyen dolgoztak, ezért a pénz is elfogyott”.

*

A Rudolf Steiner által hozott szellemi potenciál a XX. század végéig elég jelentős maradt, az ellene folytatott szüntelen harc ellenére is. A „szoc. tábor” országaiban pangott, de nem halt meg. A külsőleg rabosított, de belsőleg bezárult népek szellemi erői sok szempontból érintetlenek maradtak.

Ezt a potenciált Nyugaton is pangásba vezették, habár más eszközökkel. És amikor a peresztrojkát semmiképpen sem lehetett elkezdni nem megengedve egy meghatározott politikai szabadságot, nem megnyitva a határokat, az a „veszély” keletkezett, hogy ez a potenciál a szellem megújításának egy hatalmas lendületében egybeolvadhat Kelet és Nyugat között, és a gorbacsovi peresztrojkát teljesen más irányba fordítja. De ilyesmit nem szabadott megengedni! És ezt az ÁAT „tatár-mongoljai” is megértették. És az ő felfogásuk szerint az én – pardon – figurám a moszkvai antropozófiai munkában teljesen elfogadhatatlan volt. Valakivel feltétlenül helyettesíteni kellett engem. Ehhez egy nem valódi ember nem felelt meg. Egy ilyen a 70-es, 80-as években nálunk semmit sem ért volna el. Egy olyan valódi antropozófusra volt szükség, aki őszintén elkötelezett az Antropozófia iránt, de nem vesztette el az ambiciózus szándékát, hogy vezető szerepet játsszon, másokat vezessen stb., ezért manipulálható volt. És lett ilyen ember. Részt vett a csoportunkban, nagy reményű volt, intenzíven tanulmányozta az antropozófiát. De szokatlanul nagy dicsvágy volt benne, amit néhány zavaros érzékfeletti élmény erősített meg, ami erős zavart vitt a lelkébe. Emlékszem, az egyik nő (a nők az ilyen helyzetekben élesebben

látnak) az antropozófiai körünkből ezt mondta nekünk: Azért nem látjátok ezt a dicsvágyat, mert ez túl nagy; ilyen dicsvággal egyszerűen még nem találkoztatok, és nem ismeritek.

És ez a személy azt a feladatot kapta Dornachból, hogy vegye át a csoportunk munkájának vezetését, engem pedig törekedjen kiszorítani onnan. Erről később mesélt nekem az egyik ember azok közül, akik részt vettek Dornachban ennek a kezdeményezésnek a megvalósításában – egy „tiszteletreméltó”, „kétségbevonhatatlan tekintély”, aki az ÁAT főtitkárai alatt egyfajta „graue Eminenz” (szürke eminenciás) szerepet játszott. Moszkvában a tanúságtételéről most már sokan tudnak. És van válasz arra a kérdésre, miért tette ezt.

Nos az, akit megbíztak Moszkvában azzal, hogy teljesítse a feladatot, mondhatnám, „ragyogóan” teljesítette azt, hiszen ebben más külső körülmények is segítettek neki, és ez egyszerűen „megkoronázta” a csoportunk antropozófiai munkájának összeomlását.

Ez volt a kiinduló helyzet, melyben az individualitásom közvetlen érintkezésbe került az általános AT-val.

*

Arra, hogy mire számíthatok az új körülmények között, a sors előre figyelmeztetett. A figyelmeztetését azonban nem értettem. A rózsaszín álom túl elbűvölő volt. Talán 88-ban Tallinnban a finn AT kezdeményezésére úgy döntöttek, hogy az alapító gyűlés előkészítéseként megrendezik az első antropozófiai konferenciát. A tallinni barátok javasolták nekem, hogy tartsak ott egy előadást, és én örömmel beleegyeztem. A témám körülbelül az volt, mint amit e könyv 3. fejezetében kifejtettem.

Egy régi barátom, Vaige Helum várt engem, és ezt mondta: engem bíztak meg azzal, hogy az előadásodat lefordítsam. Nos, tudod, hogy (a résztvevők) mindannyian jól értik az orosz nyelvet, de most minden változik, valami új jön.

Nem elleneztem. A teremben sokszínű volt a közönség. Volt, aki még nyíltan gúnyolódott is az Antropozófián. Sok szó esett a politikáról. Amikor elkezdtem az előadásomat, akkor a teremben ülők többsége érdeklődéssel hallgatta azt, de volt, aki nyíltan gúnyolódott rajtam, sőt még grimaszokat is vágott nekem.

Az előadás után szünet volt, azután pedig a finnországi vendég vette kezébe a gyűlés vezetését. Így kezdte: Itt most kaptunk bizonyos elméleteket (az előadásomra értette ezt), de ezekre nincs szükségünk. Most, a szünetben sétáltam a városban, és egy igazi kincset találtam. És Észtország régi nemzeti zászlójának egy kis másolatát helyezte az asztalra. És ekkor az egész terem azonnal a kezében volt, ő pedig a konferenciának – nem mondom, hogy nemzeti, hanem nacionalista irányt adott. Abban az időben a Szovjetunió összeomlása még csak készülődött, és a köztársaságok ellenállása éles politikai jellegű volt. Nacionalista túlfűtöttség nélkül nem beszéltek róla. Az „antropozófiai” vendégek Finnországból egyfajta „dekolonizátor”-alakban mutatkoztak, és ez az alak nyilvánvalóan tetszett nekik.

Magamról elmondom, hogy abban az időben pozitívan viszonyultam a nem szláv köztársaságok önállósodási törekvéséhez, de az én véleményem senkit sem érdekelt. Moszkvából érkeztem, vagyis a fő gyarmatosító képviselője voltam. Így azt a szellemi antropozófiai testvériséget, melyet az ész

barátaikkal éveken át tápláltunk a bolsevizmus uralmának feltételei között, az új „alapítók” törekedtek egyszerűen eltaposni, és a helyére nacionalista viszályt, nacionalizmust állítani.

Valamivel később a barátok tájékoztattak, hogy a konferenciára a finn AT főtitkára is megérkezett, de egyelőre a szállodában alszik. Azt gondolták, hogy jó lenne, ha találkozna vele és beszélgetnénk. Hiszen a köztünk és a Nyugat közötti kapcsolatok elsőként váltak szabadokká. Ezt meg is mondták neki, ő azonban azt válaszolta, hogy „*nincs miről beszélgetnie*” velem. Természetesen ő már tudta, hogy Dornach hogyan viszonyul hozzám, mi pedig nem tudtuk, és tallinni barátainkat a válasza elkedvetlenítette.

A főtitkár természetesen csak „gomb” volt a finn „árnyéktestvérek” valamely funkcionáriusának egyenruháján, és éppen ő kapta azt a feladatot, hogy „időben” rátegye a kezét az észtországi antropozófiai kezdeményezésre. A konferencián mint „graue Eminenz” tartózkodott, a szállodájába rohanó jóakarók hada által távigazgatta azt, és úgy tűnik, egyszerűen megittasult ettől a szerepétől. Neki velem valóban nem volt miről beszélgetni.

Így az észtországi antropozófiai impulzus csíráját, amely Észtországban a bolsevik uralom alatt is fennmaradt, amikor Észtország végre elnyerte szuverenitását és politikai szabadságát, elfoglalták, és hamis mederbe vezették, mielőtt gyökeret ereszthetett volna. Az ottani korábbi antropozófiai barátaimat háttérbe szorították, és új, többnyire különös emberek kerültek a vezetésbe.

Néhány évvel később az „észti eljárás” megismétlődött az egykori „szocialista tábor” összes többi országában, beleértve Moszkvát is, csak ez utóbbiban a lépték nagyobb volt. Míg Tallinnban körülbelül száz számomra teljesen ismeretlen embert láttam, akik valamiért eljöttek az antropozófiai konferenciára, addig Moszkvában az alapító gyűlésen ilyen közönség gyanánt négyszáz körüli ember vett részt.

Amikor odaértem a Zeneszerzők Házához, ahol a gyűlést tartották, akkor a bejárat környékén legalább egy tucat fekete „Volgát” láttam, antennákkal. Moszkvában mindannyiunk számára ismert volt, hogy ezek a KGB autói. És tessék, az történt, hogy ez a szervezet az ÁAT moszkvai részlegének a társalapítói között volt!

A találkozó forgatókönyvét előre átgondolták és kidolgozták, és összehangolt színműként játszották le. A színpadon az ÁAT európai részlegeinek 12 főtitkárából álló elnökség ült. Középpontjában a dornachi főtitkár volt. Nem kizárt, hogy egyesek számára ez a magabiztos, céltudatos emberekből álló konzolidált csoport hasonlónak tűnhetett ahhoz a különleges erők csoportjához, amely három nap alatt sikeresen, különösebb akadályok nélkül elfoglalta „Amin palotáját”, ezúttal pedig a moszkvait.

A tervezett eljárással összhangban a gyűlés megfelelő szakaszában a színpadra hívták a létrejött AT vezetőségének tagjait. Ők, egy még meg nem erősödött virtuális valóság mintegy árnyékaiként leültek azon, törekedve, hogy egymástól minél messzebb legyenek, egymásnak ismeretlenül, félénken. És ők is 12-en voltak – a Zodiákus jeleinek száma szerint.

Hogy jobban lássam a színpadot, felmentem az erkélyre, és az első sorba ültem. A dornachi főtitkár nehéz és ideges tekintete szegeződött rám. Láthatóan provokációra számított tőlem. Felvontam a szemöldökömet, ő kissé zavarba jött és elfordult. Megértettem, hogy ezen az előadáson nincs semmi tennivalóm, felálltam és elmentem. A pszichés traumától az Epi-méteuszom óvott meg engem, mint már nem egyszer a múltban. Valahogy elhomályosította bennem a történetek felismerésének élességét, és a megértés és átélés folyamata évekre húzódott. És még évtizedekig tudtam dolgozni és harcolni.

Az „alapító”-előadás kicsit másként történt Tbilisziben. Oda a dornachi „Rambót” küldték a dornachi győzelmek „szervezőjeként és inspirátoraként”. Amikor az egyik grúz antropozófus tiltakozott a választások közvetlen manipulálása ellen, akkor „Rambó” felugrott hozzá a színpadra, ököllel mellbe vágta, aztán bokszoló pózba állt, megmutatva, hogy készen áll arra, hogy tovább üsse. A teremben ülő „lovagok”, Tariel büszke leszármazottai szemöldökráncolás nélkül túrték a sértést. Az antropozófus viszont nem tudta önmagát megvédeni – beteg volt a szíve.

*

Egy lenyűgöző találkozásra került sor Grazban az individualitásom és az egyetemes, az ÁAT között. Az antropozófiai ág [zweig] hívott meg engem oda, hogy én mint szemtanú, tartsak előadást arról, hogyan megy a peresztrojka Oroszországban. Mivel biztos voltam abban, hogy a „sajátjaim” között vagyok, hogy könnyen megértenek engem, elkezdtem arról az oroszországi valódi pogromról beszélni, amelyet a gorbacsovi peresztrojka végrehajt, amely úgyszólván olyan volt, mint egy divatos sláger mondandója: „Mindenki úgy gazdagodjon, ahogy tud, törvény már nincsen!” Ez pedig azt jelenti, hogy a dzsungel törvénye lépett életbe, a darwini létért való küzdelem törvénye, és ez vált az ország alaptörvényévé. Ezért mindenütt a legdurvább, bűnözői magatartás vált uralkodóvá. Megkezdődött azoknak az üzletembereknek, bankároknak a „kilövése”, akik azt hitték, hogy Oroszország „felépítése” folyik (Alekszandr Szolzsenyicin értelmében) stb. [Utalás Szolzsenyicin „Hogyan építsük fel Oroszországot” c. 1990-es esszéjére, ford.] Mindezt Grazban az emberek csak tőlem tudhatták meg, hiszen a nyugati sajtó akkor hallgatott arról, mi folyt az országunkban.

De a teremnek jó fele ekkor hirtelen fellázadt ellenem. Hangosan kezdtek ellentmondani nekem, félbeszakítani. De a terem másik fele érdeklődéssel és együttérezve hallgatott engem, És ez megtartott engem.

A két fél között vita alakult ki, amely megmutatta számomra, hogy régi és kibékíthetetlen ellentét osztja meg őket. Kezdtém rájönni, hogy valójában az ág [zweig] antropozófiai része – ezek azok az emberek, akik megértéssel viszonyultak az előadásomhoz, azok pedig, akik nem annyira opponensek, mint inkább agresszív ellenfelek – ők egyáltalán nem antropozófusok. Nyíltan demonstrálták, hogy számukra teljesen idegenek azok a tulajdonságok, melyek nélkül az ember nem lehet antropozófus, nevezetesen a ember, a népek sorsa, az emberiség iránti őszinte érdeklődés. Ha ez meglett volna bennük, akkor örülniük kellett volna, hogy Moszkvából egy olyan antropozófus érkezett hozzájuk, aki személyesen megtapasztalta ott a peresztrojka menetét. Egy érdekes, nagyon fontos tartalommal teli beszélgetés alakulhatott volna ki. De úgy tűnik, hogy a graz-i antropozófiai ág rám támadó tagjai számára „irányelv” az a nekik adott utasítás volt, melyben egyértelműen meg van határozva: ezek a mieink, őket bármely eszközzel támogatni kell és helyeselni, ők a gorbacsovi peresztrojkaiban a „világ fényét” látják, azok pedig, akik irányelv nélkül maradnak, ők a mi ellenségeink, velük keményen harcolni kell, minden módon le kell őket nyomni; nálunk van a jó, náluk a gonosz, és ez így megy a testvériségünk létezésének kezdete óta! (Ami egyáltalán nem igaz: „kezdettől” az individualitásért folyt a harc, a jogaiért és a szabadságáért, az igazság szabad kereséséért.)

Graz egy kis tükörré vált számomra, melyben az összes későbbi élményem – úgy az ÁAT „privatizációja”, mint Európa politikai élete – tapasztalata tükröződött. Grazban láttam meg először, hogy a világ politikai „baloldaliakra” és „jobboldaliakra” való megosztottsága az antropozófusok sorait is

áthátotta, hogy a „baloldaliak” számára mindazok, akik törekszenek hűek maradni az antropozófiai élet még Rudolf Steiner életében kialakult jó hagyományaihoz, „jobb oldalinak”, „ortodoxnak”, majdhogynem „fasisztának” stb. minősülnek. Ezek a baloldali „antropozófusok” a gorbacsovi peresztrojkat az „árnyéktestvériség” nagy történelmi érdemének tekintették az „örökkévaló” szabadságharc során elért egyéb dicső tetteik között. De amit valójában sikerült összehozniuk, azt Jelcin éles eszű fegyvertársa, Csernomirgin így jellemezte, igazolva a gorbacsovi peresztrojka-munkások [„peresztrojsikok”] vezető csoportjának kudarcos cselekedeteit: *„Azt akartuk, hogy a legjobb legyen, de úgy sikerült, mint mindig”*. Ez az anekdota joggal lehetne sírfelirat (epitáfium) az „árnyéktestvérek” összes szociális, politikai és szellemi ügye felett, melyeket a francia forradalom kezdete óta hajtottak végre.

Grazban ezek engem egyszerűen gyűlöltek, bármilyen szellemtudományos témában velük folytatott beszélgetés tiszta kegyeleletsértés (profanáció) lett volna. Ezek sekélyes, absztrakt, mélyen ideologizált, kicsinyesen egoista és kicsinyes dicsvágygal rendelkező emberek voltak, olyasmik, mint a „20-as évek bolsevik komszomoljai”. És éppen az ő szellemiségükkel átítatott ÁAT-nomenklatúra volt az, amely eltiporta a szabad antropozófiai impulzus félnék csíráit Kelet-Európában. Ezek az erők az egész világon – nem találok most más szavakat – „elátkozták” az Antropozófiát, „látens állapotba” hozták, ahhoz hasonlóan, de ellenkező előjellel, ahogyan Krisztus tette ezt az Antikrisztussal, amikor alászállt a pokolba. Erős kifejezéseket használok itt, hiszen az a gonosztett, az a kár, amit az Antropozófiának okoztak, óriási, melynek terhét még a mai napig sem sikerült levetni, miközben a világ szakadékba siklik. Ez valójában az Antikrisztus bosszúja a kétezer évvel ezelőtti kudarcáért.

*

Graz után Dornach következett az utamon. A régi barátok csodálatosan fogadtak. Dornachban megszerettem az „antropozófiai ortodoxokat”, vagyis azokat az embereket, akik megőrizték hűségüket az antropozófiai munka és kapcsolatok régi, még Rudolf Steiner idejében kialakuló hagyományaihoz. Az első velük való találkozásom az az élményem volt, mintha régóta ismerném őket, mint közeli barátokat. Igen, mi valóban az ezoterikus Kereszténység keresztényeinek ősi dicsőséges testvérisége voltunk.

Másképpen történtek a dolgaim a mi „tatar-mongoljainkkal”. Erőszakkal kezdtek rábeszélni, hogy legalább valamilyen „fél-árnyéktestvériség” tagjává váljak. Visszautasítottam ezt, és az ilyen típusú emberek számára megszűntem létezni. Aztán az ÁAT egyik, a horizonton felkelő „próféta” egyfajta „előfutárának” szerepét próbálták rám kényszeríteni. Ezt szintén elutasítottam, és ezek ez emberek is elveszítették az érdeklődést irántam, habár jól ismerték a moszkvai munkámat.

Az ilyen típusú emberek mindegyike az emberiség többi részét „sajátjaira” és „idegenekre” osztja. A sajátjaik között megkülönböztetik a „megvilágosodottakat” és a „profánokat”; a profánokat törekszenek „megvilágosítani”, eljuttatni a megvilágosodottak szintjére. A többiek, a „nem-sajátjaik” – ezek „bolondok”; ha saját véleményét mernek alkotni, akkor ellenségeknek nyilvánítják őket. Mindenki számára, aki „nem a sajátjuk”, mintegy kihirdetik: lehetsz közöttük akár egy példátlan zseni, akár Platón vagy Leonardo da Vinci, nem törődünk veled, és elzárjuk az útját, ha meg akar maradni a „nem a miénknek”.

A „sötétség atyáinál” mással találkoztam. Kezdetben ők is törekedtek, hogy a saját „kreatúrájukká” tegyenek. Még azt is elhatározták, hogy egy bizonyos jelentős hatalmat kapjak Oroszországban. Jól

tájékozottak voltak mindarról, ami Moszkvában történt, és el sem tudták képzelni, hogy ne szenvedjek mérhetetlenül a sértett dicsvágytól, amikor „elveszítettem ott a hatalmat”.

Ők gondolták ki az alternatív és szintén általános AT létrehozását. A kezdeményezést egy bizonyos hollandiai „kreatúrának” kellett magára vennie. Egy ilyen társaság bejegyzéséhez legalább egy külföldi részlegnek kellett lennie. És úgy döntöttek, hogy ez Oroszországban lesz. Nekem kellett ezt vezetnem, segítőknek megfogadni a nekik szükséges embereket, és ilyen módon „kárpótlást” kapni a dicsvágyamnak okozott kárért.

Amikor Dornachban ismertté vált ez a kezdeményezés (én magam még sokáig semmit sem tudtam róla), riadalom támadt. Hollandia nagykövetségére egy kérést juttattak el, hogy ne adjanak nekem vízumot, engem pedig Bazelben vezető holland újságok újságírói kezdtek felhívni. Az egyik újság még egy cikket is megjelentetett rólam. Magát a „kreatúrát” utcai demonstrációval fenyegették, ha nem adja fel a kezdeményezését. A „kreatúra” megijedt. Megmentettek attól, hogy nekem kelljen felé kinyilvánítani, hogy nem akarok a kezdeményezésében részt venni, de ő hamarosan nyíltan elárult engem, azoknak az oldalára állva, akik már a kezdeményezés előtt is támadtak engem.

A „sötétség atyáinál” van egy szokás, hogy „kreatúráit”, ha kárt szenvednek, a sors önkénye elé vetik, „elégetik”, hogy végül legalább valamennyi kormot adjanak. De nálam ez sem működött. Sehogyan sem válaszoltam Dornach felém nyilvánított ellenségeskedésére. Csak az Antropozófia iránti ellenségeskedése nyugtalanított. De a „sötétség atyáinak” azokkal szemben, akik nem akarnak hozzájuk menni, van egy szokásuk, hogy úgy bánjanak velük, mint a citromokkal: ha észreveszik valamilyen „lé”, valamilyen szellemi szubsztancia jelenlétét abban, amit csinálnak, akkor előbb megpróbálják őket „kipréselni”, aztán pedig az üres héjat eldobni. Bennem felfedeztek némi „levet”, és amikor elkezdték azt kipréselni, akkor ez lehetővé tette a sorsomnak, hogy 12 éven keresztül módszertani szemináriumot vezessek Európa néhány városának több csoportjában, és ezalatt néhány könyvet megírok és kiadok. (Nem hagyhatom ki, hogy mellékesen megjegyezsem, hogy a „kreatúrák” a harc más módszereit is alkalmazzák – okkult támadást indítanak a számukra kényelmetlenek ellen; ezek közül legalább hármat teljes értékű, nagyon veszélyes merényletként éltem meg.)

De a munkám iránti ellenállás mind az „árnyéktestvérek”, mind a „sötétség atyái” irányából mindenütt megnőtt. Például a könyveimet nagyon nehéz volt eladni. Egy kedves ember, aki Németország déli részén élt, úgy döntött, hogy az egyiket kiteszi a boltjában eladásra – és hirtelen tönkrement. A tönkretételt az egyik „kreatúra” szervezte meg, aki egy környékbéli nagyon fontos antropozófiai kezdeményezést tett alattomosan tönkre. (Később Dornachban láttam, hogy az a „Rambó”, aki Tbilisziben az „antropozófiai ügyet” „megalapította” – az ő mélyen tisztelt barátja. Megfigyeltem az érintkezésüket, a „kreatúra” reszketett és úgy hajlongott előtte, mintha egy érsek előtt lett volna.) Valami hasonló ért el egy másik antropozófiai könyvkereskedőt Németország északi részén. Átgondolva ezt a történetet, azt találom, hogy a baloldaliak és a jobboldaliak cselekedetei bennük egységet képeznek.

E trilógia első részének megjelenése különösen széles körű lehetőséget teremtett arra, hogy „boszorkányüldözést” indítsanak ellenem. A kezdeményezéssel a „sötétség atyáinak” „testvérévé” maszkírozott „kreatúrája” lépett elő. Ő mind nyomtatásban, mind az interneten („munkái” a mai napig elérhetők ott) antiszemitizmussal vádolt engem, és kizártak az ÁAT-ból. Ezt a kampányt természetesen a „testvérek” is folytatták. De néhány év elteltével az történt, hogy egy nagy konferencia idején, amely a Goetheanum nagytermében tartottak, az egyik antropozófus Hollandiából hangosan, 700 ember

jelenlétében megkérdezte az ÁAT főtitkárát, hogy miért zártak ki engem az ÁAT-ból, hiszen ők Hollandiában olvasták a könyvemet, és semmilyen antiszemitizmust nem találtak benne. A főtitkár pedig azt válaszolta, hogy a *moszkvai barátok állhatatos kérésére* zártak ki engem (mindez dokumentálva és publikálva lett). Jó néhány év eltelt, mire szavainak megerősítése megérkezett. Az történt, hogy az a moszkvai alak, akiről korábban beszéltünk, Dornachból egy kész levelet hozott Moszkvába, melyben a kizárásomra irányuló kérés volt megfogalmazva, és rábírta a moszkvai AT 12 (megint 12!) tagját, hogy írják alá. Közülük azonban néhányan később megértették, hogy hibáztak, és bocsánatot kértek tőlem.

Ugyanakkor bármi is történt e „boszorkányüldözés” során, állandóan és intenzíven növekszik irányomban az általános ellenségesség az egész ÁAT közegében. Néhány barátom ezt mondja nekem: az ágakban még a nevedet is tilos kiejteni – rögtön szankciókat vetnek ki: vagy abbahagyják, hogy beszéljenek veled, vagy akár ki is tesznek az ágból.

Vicces dolog ezt mondani, de a sorsom emlékeztet a Lenin-korszak vezető funkcionáriusainak sorsára, akiket a Sztálin-korszakban üldöztek, akiknek az emlékét még az elmúlt évek sajtójából is kitörölték (a régi újságokat újranyomták, és azokkal cserélték ki az archív és a könyvtári példányokat). Valaki elkezd emlékezni a 70-es évek antropozófiai munkájára, amelynek nemcsak résztvevője, hanem szervezője is voltam. de ezekben az emlékezésekben nincsen benne a nevem. Számukra nem léteztem és nem is létezem. Hogyan lehet ezen nem csodálkozni? Ezt megjegyezni azért szükséges, mivel a különböző nagyságrend ellenére, az ilyen jellegű események hasonlósága *egy és ugyanazon ahrimáni erő* jelenlétéről tanúskodik.

Az ÁAT-ból való kizárásom semmilyen benyomást sem tett rám. Akkorra már előkészítettem az onnan való önkéntes távozásom kérelmét. Láttam, hogy a Társaság, matematikailag kifejezve, nullpontra jutott, és a negatív értékek területére kezdett süppedni. És sem akartam a továbbiakban a saját sorsomat vele megosztani. A nullponton Grosse vezetése idején haladt át, aki önként lemondott a hivataláról, és átadta a helyét Schmidt-Brabantnak. (A hatalomváltásnak egy hasonló folyamata ismétlődött meg a Vatikánban, ahol XVI. Benedek helyét a mai jezsuita pápa foglalta el!)

Allgemeine Anthroposophische Gesellschaft

Der Vorstand am Goetheanum

CH-4143 Dornach

Montag, 26. Januar 1998

„Einschreiben

Herrn Gennadij Bondarew
Davidkovskaja 1-12-48
GUS 121352 Moskau

Sehr geehrter Herr Bondarew,

Der Vorstand hat in seiner Sitzung vom 22. Januar dieses Jahres beschlossen, Sie aus der Anthroposophischen Gesellschaft auszuschliessen. Damit ist auch Ihre Mitgliedschaft in der Freien Hochschule für Geisteswissenschaft erloschen.

Ihre Mitgliedskarten wollen Sie bitte dem Mitglieder-Sekretariat am Goetheanum, zu Händen von Herrn Libardi, zurückgeben.

Für den Vorstand am Goetheanum

Manfred Schmidt-Brabant
1. Vorsitzender

Dr. Heinz Zimmermann
Schriftführer

CH-4143 Dornach, Postfach 134, Telefon (061) 706 42 42, Telefax (061) 706 43 14

A levél szövege:

Általános Antropozófiai Társaság

CH-4145 Domach

1998. január 26. hétfő

Tisztelt Bondarev Úr!

A vezetőség ez év január 22-i ülésén kizárta Önt az Antropozófiai Társaságból. Ez azt jelenti, hogy a Szabad Szellemtudományi Főiskolai tagsága is megszűnt.

Kérjük, tagsági igazolványát a Goetheanum tagsági titkárságára, Libardi Úr kezébe adja vissza.

A Goetheanum vezetősége nevében

Manfred Schmidt-Brabant Dr. Heinz Zimmerniann

elnökség titkár

OH-4143 Dornach, Pf. 1 34, Telefon (06t) 706 42 42, Telefax (06 1) 706 43 14

*

Térjünk azonban vissza még egyszer a 70-es évekbe. Moszkvában az antropozófiai munkánk egyre szélesebb körben vált ismertté. A fiatalok vonzódtak hozzánk, baráti együttműködés alakjait kezdték bennünk látni az ilyen munkában. Eközben ugyanakkor természetesen egyre kitartóbban kezdtek minket ostromolni az un. „trójai lovak” – ügynökök is, okkultisták is. De a velük való harc azok közé az elkerülhetetlen próbatételek közé tartozik, melyeken mindenkinek át kell menni, aki a magasabb fejlődés útjára lépett. Csak az a fontos, hogy akiket megtámadtak, értsék meg a történeteket, tartsanak ki, és hogy a megtámadottak között baráti együttműködés legyen. A helyzet azonban tragikussá válik, ha egyeseknél ezek megvannak, másoknál pedig nem.

Ezzel kapcsolatban emlékszem egy „hölgyre”, aki elég sokáig látogatta a csoportunkat. Extraszensz volt, és ezen kívül kapott bizonyos okkult tanítást. De a „tanítója” erősen ártott az étertestének. Ahogy mondják, „keresztül-kasul” beteg volt. Éveken át az egész csoport gyógyította őt: megkértük a barátokat, hogy hozzanak nekünk antropozófiai gyógyszereket, és egész csomagokban adtuk oda neki. Ezek sokat segítettek rajta, de amikor visszanyerte az erejét, elkezdte elég ügyesen, okkult módon, úgy mondják, „elcsavarni” egyesek fejét. Szellemileg el kellett „temetni” az elesett barátokat, abban a reményben maradva, hogy mégis magukhoz térnek. Akkor értettem meg először, hogy milyen eszköztelenek tudnak lenni a „galambok”, ha híján vannak a „kígyó bölcsességének”. És ó, milyen nélkülözhetetlen munkatárs lehetett volna akkor nekünk Zviad és Merab!

Igen, feltételes módban beszélek erről, pedig ma egy axióma, hogy a történelem nem viseli el a feltételes módot. Ez az axióma nem igaz, ha pedig úgy gondolunk bele, ahogyan kell, akkor egyszerűen ostobaság. Milyen történelemről van szó ebben az axiómában? Arról, hogy valahol elhaladt egy traktor vagy akár egy tank, valahol pedig az erkélyről leesett egy ember, akár egy államférfi? Vagyis hogy a történelem pusztán anyagi, sőt mechanikai folyamatok összessége? Természetesen tisztán érzékileg, anyagilag lehetetlen megismételni a végbement eseményeket. De a történelem az emberek kulturális, szellemi és társadalmi életének jelensége, amely mélyen a lelkükben és szellemükben gyökerezik,

elválaszthatatlanul kapcsolatban áll velük, és csak az ő változásuk mértékében változik. Folyamatosan a múlt verzióival élünk. Ezek aktívan alakítják a jelen eseményeit; ahogy változnak a verziók, úgy változik a jelen is. A múlt század 90-es éveiben kolosszális verzió-váltás történt a múltunkban, amely a szovjet korszakban életünk minden területét meghatározta. Sokan annyira kötődtek hozzá, hogy egyszerűen képtelenek voltak valamilyen viszony kialakítására az új verzióval. És mi az, ami ennyire radikálisan megváltoztatta az emberek életét? A múlt! A múlt verzióiról beszélve nemcsak a múlt meghamisítására gondolunk, habár az is döntő szerepet játszik az emberi közösségek életében. Minden hatalom arra törekszik, hogy a múltat a saját érdekeihez igazítsa, tudva, hogy ez döntő módon hat a jelenre. Ahogy változik a hatalom, úgy változik a múlt képe is. De itt egy valós összetevő is van. Ezt a valós összetevőt a tudatosság növekedése és azzal együtt a történetek értelmének megértése alakítja. Ez teljesen valós módon változtatja a múltat, és ezeknek a változásoknak nem lesz vége, hiszen az emberi dolgok mély, érzelmi-érzékfeletti lényegükben kimeríthetetlenek, épp ezért a lehető legkomolyabban kell hozzájuk viszonyulni. A történelmi gondolkodásban feltételes igemód a – ez az a mód, ahogy a múlt képét a jelen feladataira viszonyítva gondoljuk át, hogy ne legyenek rombolóak a jövő számára. Eközben tudatosítani kell, hogy mindenképpen a múlt egy verziójánál maradunk, és ez a verzió egy elemet képez a jelen általunk történő szabad megszerkesztésében, amellyel különösen mély kapcsolatunk van. És ez a szerkesztés egy teljes értékű valóság. Feltételes módon gondolkodva a múltról, megváltoztatjuk annak a jelenre való hatását.

Mi itt Oroszországban, ha nagyon szerény mértékben is, de törekedtünk a következő, a szláv-germán kultúrkorszak impulzusainak szellemében dolgozni. Most az 5., az európai kultúrkorszakban élünk, ahogy egyrészt a tudati lélek kidolgozásával kapcsolatban az angolszász faj játszik vezető szerepet, ha pedig a jövő feladataira, a magasabb individuális Én kidolgozására tekintünk, akkor Közép-Európa népei. Az ő etnikai múltjuk kétségtelenül nagy szerepet játszott abban, hogy felemelkedjenek e küldetésükhöz. Közülük Németország játszotta a fő szerepet, ezért is vívnak vele ilyen kegyetlen harcot az ellenségei, a rasszizmus ellen sikoltozva közben – álcázva ezzel a saját szándékaikat. Ez ugyanaz a régi trükk, amikor a tolvaj kiált: „Fogjátok el a tolvajt!”

Közép-Európánál, Németországnál szintén van feltételes mód a múlttal kapcsolatban. Ide tartozik mindaz, ami az antropológiai impulzus nem teljesített feladatainak bizonyult akkor, amikor azt Rudolf Steiner oda hozta. Ebben az impulzusban volt egy erő, megvolt a módszere Közép-Európa, azzal együtt pedig az egész modern kultúrkorszak szellemi újjászületésének. És egy ilyen feladat nem maradhat a múltban, felkavarja azt is és a jelent is, amíg át nem tör a jövőbe és meg nem valósul benne. És keserű érzések keletkeznek, amikor látod, hogy a kezeinél-lábainál megkötözött és leragasztott szájú Németországot hogyan tiporják a földre és hogyan tapossák sárba még a saját, de legrosszabb emberei is, a politikai kalandorok, hogyan törli belé a piszkos lábát minden senkiházi, aki gyorsan és probléma nélkül akar magának politikai, de azzal együtt anyagi tőkét is szerezni. Közben pedig neki az apokaliptikus „Napba öltözött asszonynak” kellene lennie.

Ezt nem a kritika iránti szeretetből mondjuk. Vannak megvetésre okot adó dolgok, például az emberiség érdekeinek elárulása vagy az erény rangjára emelt ostobaság.

Oroszországnak, még ha az elmúlt és a jelenlegi század nehéz körülményei között is, de szellemi vetést kellett és kell végeznie, melynek a 6. kultúrkorszakban kell kikelnie, megérnie és termést hoznia. Ezt nem tudja véghez vinni a Közép-Európa szellemi feladataival való folyamatos kapcsolat nélkül. *De ha ezt a kérdést teljes ezoterikus mélységében vesszük, amikor a múlt, a jelen és a jövő evolúciójának folyamatában egy dinamikus kapcsolat, egy állandó lényegi kölcsönhatás mutatkozik meg (ld. 9. ábra),*

akkor csak meg kell kérdeznünk: ilyen feltételek között elutasíthatjuk-e a feltételes módot, hogy ezzel a fejlődést örökre „látens állapotban” tartsuk?

Ezért újra és újra felteszem magamnak a kérdést: Oroszországban a 70-es években volt-e az antropozófiai munkánkban legalább valamilyen esélyünk a sikerre, amely legalább bizonyos mértékben lehetővé tette volna, hogy a gorbacsovi peresztrojka világtörténelmi tömbjével szembeállítsuk a michaeli peresztrojka feladatait, amely peresztrojka úgymond utat nyit a mai és a jövőbeni kultúrkorszakok „szabad légzéséhez”? Az általunk elmulasztottak örökké elmulasztottak lesznek-e? Íme ilyen gondolatok jutnak az eszembe.

Abban az összetételben és azok között a feltételek között, melyekre végül jutottunk, ilyen esély bizonyára nem volt. De ezek nem voltak optimálisak. Az a közös karma, melyet a születésünket megelőzően alakítottunk ki, és amely egy időben vezetett mindannyiunkat a földi megtestesülésbe, és ott a barátság csomóival kötött össze, sokkal több lehetőséget tartalmazott a földi feladataink megoldására. És ezek a lehetőségek (l. 1. fejezet), mivel nem használtuk ki őket, folyamatosan változtatják a múltat, és így előre meghatároznak valamit a jövőnkben.

Amikor az emberi lelkek a halál után felemelkednek a felső Devachánba, akkor számukra az általuk végrehajtott megtestesülések egész sora, a már kialakult karma egésze megnyílik. A lelkek akkor minden szubjektívtől, minden esetlegestől megszabadulva, maguk alakítják ki a következő megtestesülés tervét, a számukra akkor feltárult jövő hatalmas feladataiból kiindulva. Mivel lehetőségük van, hogy irányítsák a karma ok-okozati kapcsolatait, akkor megtervezik az egymással való együttműködést, közös karmát alakítanak ki, és ezt egy grandiózus stílusban, a jövő nagy feladatainak szellemében teszik.

Akkor a lelkünk számára feltárult, hogy ilyen feladatok állnak a Földre való leereszkedésünk során az antropozófiai impulzus megvalósításában. És ez kétségtelenül lelkesedéssel töltött el bennünket, és szabadon vettük magunkra a feladatot, hogy teljesen ennek a munkának szenteljük magunkat.

A karma a megvalósulásakor nem törli el, hanem feltételezi az ember szabadsághoz vezető fejlődését, de a földön ez a próbák és hibák útja. Ezért az emberek, amikor megtestesülnek, eltérülnek a magas kozmikus szándékoktól, melyek a szellem szférájában érlelődtek. És mi van, ha nem térülnek el ezektől? Legalább egy dologban, az Antropozófia dolgában?

Mi lett volna, ha a csoportunkban teljességgel, baráti egységben egyesítették volna a törekvéseiket azok is, akik a barátaink voltak, de más utakra mentek? Például Marija Alekszandrovna Szkrjabina számomra alapvetően jó ismerős maradt, de mennyit tudott volna a közös munkánkba hozni, ha a csoportunk aktív tagjává válik! Ő olyan asszony volt, aki elsősorban érzéssel, művészettel élt. De a fejében teljesen világos, határozott és kemény elképzelések voltak arról, hogy mi az Antropozófia, és hogy mennyire szüksége van rá a világnak. Teljes lelkével átadta magát neki. Rendkívüli akarata is volt. De nem is gondolt rá, ha külső körülmények nem készítették cselekvésre. És bátor ember volt. Amikor a férjét, a szintén antropozófust, a 2. Moszkvai Akadémiai Művészeti Színház rendezőjét letartóztatták, akkor fellépett az érdekében, és elérte a kiszabadulását, habár ez őt is letartóztatással fenyegette.

Még egy jellemzője volt. Egy híres orosz zeneszerző lánya volt. Ennek köszönhetően szilárdabb szociális státusszal rendelkezett, mint az átlagos szovjet ember. És az apa az egész csoportunk számára védőpajzs tudott lenni. A „szervek” tudták ezt és féltek ettől, és ezért a vele történt hirtelen súlyos betegség valószínűleg merénylet volt az élete ellen. Ő megértette ezt, és ezért a kórházban elutasította a

gyógyszerek bevitelét, és amikor magához tért, 42 fokos láz után követelte, hogy küldjék haza, és hamarosan el is érte ezt. Egy hét múlva Szása Gyemidovval vittük be hordágyon a lakásába a szűk lépcsőn keresztül. (A mentősök, akik meghozták őt, nem voltak hajlandók ezt megtenni).

Később a lakása ajtaját mindazoknak megnyitotta, akik magukat antropozófusoknak vallották, de az idő nem volt erre alkalmas. Micsoda közönség kezdett nála összegyűlni! Az egyik mohón bámulta a zongoráját (és végül meg is kapta), a másiknak egy régi ikon tetszett meg a falon (ő is elvette magának azt), a harmadik lehetőséget kapott, hogy azzal dicsekedjen, hogy ismeri magának Szkrjabinnak a lányát. Odáig fajult a dolog, hogy „bizalmas beszélgetések céljából” két mamlejevi okkult „satun” [utalás Jurij Mamlejev groteszk regényére. A satunok olyan medvék, amelyek a téli álom helyett egy megváltozott tudatállapotban vándorolnak, ford.] kezdte látogatni; de lehetetlennek bizonyult felnyitni erre a szemét. Abban a szovjet időben a „nyitott ajtókat” erős figyelmi kontroll alatt kellett tartani, de Marija Alekszandrovnának hiányzott az ehhez szükséges társadalmi tapasztalata. Nálunk a csoportban azonban ez megvolt.

Zviad Gamszahurdia apja szintén védőpajzs lehetett volna számunkra. Még Sztálin sem mert az életére törni, és megparancsolta, hogy ne tartsák hosszan börtönben, hanem „csak ijessék meg”. Konsztantyin Gamszahurdia, amikor kiszabadult, nyíltan járta Tbiliszit egy lovon, pisztollyal a vállán, és azt mondta, hogy ha ismét megkísérlik letartóztatni, akkor legalább ketten fizetnek az életükkel ezért. Nagyszerű ember volt!

De maga Zviad is, az alapos képzettségével, megértve a modern élet legkülönbözőbb oldalainak szellemi alapjait széleskörűen – milyen nélkülözhetetlen előadó lehetett volna. És Merab is nem pusztán tiszta akarat volt, még a börtönben is megírt néhány érdekes antropozófiai cikket.

Végül Szergej Prokofjev nagyapja szolgálhatott volna erős védőpajzsként az antropozófiai munkánk számára a bolsevizmus uralmának feltételei között.

Egyszóval ha mindaz, ami ezekben az emberekben karmikusan feltételezett volt, működésbe lépett volna, egyesült volna, akkor a 70-es, 80-as években Oroszországban jelentős szellemi vetést végezhattünk volna el, az antropozófiai tudás elvetését. És már a gorbacsovi peresztrojka legelején kikelhetett volna, hogy reményteli, állandó hidat emeljen, melyen át a Nyugaton „látens állapotba” vezetett Antropozófia Keletre juthatott volna, és nem úgy, ahogyan azt a dornachi nomenklatúra akarta. A közép-európai szellemiség, a goetheanizmus tiszta impulzusai juthattak volna át. Keleten pedig erre egy olyan még szűzies szellemiség visszhangja válaszolt volna, amely képes ezt befogadni és megérteni.

Sok mindent nem szeretnék itt nyíltan megvitatni, neveket megnevezni. Ugyanakkor vegyük mégis legalább Szása Gyemidovot. Az ő költészete a jeszenyini irányzathoz tartozik jellege alapján. Ennek az irányzatnak a képviselőit a „falusi költőkhöz” soroljuk, akikben, s mellesleg már az elődeikben, Kolcovnál és Nyikitinnél is, ilyen vagy olyan mértékben kicsírázott a tulajdonképpeni orosz költészet. És ők voltak az orosz lényiség és orosz végzet énekesei. A szovjet időben ennek az irányzatnak a képviselőit fizikailag megsemmisítették: Jeszenyint is, Kljujevet is, Szergej Klicskovot is, Pjotr Oresint is, és másokat is. Gyemidov törekedett bevinni ebbe az irányzatba a magas valódi ezotéria kozmizmusát.¹⁷

¹⁷ A költő a saját verseihez való viszonyában erősen hasonlított Tyutcev-re. A felesége hőstettet hajtott végre, amikor a 2017-ben bekövetkezett tragikus és rejtélyes halálát követően összegyűjtötte és kiadta a versei nagy részét. Alekszandr Gyemidov: A metamorfózisok országa. Szentpétervár, 2017. Demeter kiadó

Szergej Olegovics Prokofjev lenyűgöző verskötete, az egész világköltészet egyedülálló jelensége, mit jelent?¹⁸ Megemlíthetném még az egyik közeli, sok éven keresztül elvbarátomat. Született okkultista volt, az okkultizmussal, ahogy mondják, „tegező viszonyban” állt. Az okkult tudás önmagából jutott hozzá annak mértékében, ahogy a szükséglet felébredt benne. Különösen az alkímia állt hozzá közel. Még érdekes feltételezései is voltak arról, hogyan lehet működésbe hozni a „Strader-gépet”. De teljesen kaotikus, egyszerűen megengedhetetlenül kaotikus életmódot élt. Én ugyanakkor nem ítélem el, hiszen kora ifjúságától nagyon rosszul illettek össze a burkai: az asztrális-éteri a fizikaival, és ez az egész életét kínszenvedéssé tette.

Ha mindannyiunkat a magasabb kozmikus szándék szemszögéből, és a szándék inkarnációs menetben való megvalósítási folyamatának kudarca szemszögéből ítéljük meg, akkor sok közöset találok aközött, ami nálunk a 60-80-as években történt, azzal, ami Közép-Európában, Dornachban történt a 20-40-es években. Ott is magasabb karmikus szándék által egyesített (Rudolf Steiner tárta ezt fel) emberek csoportja dolgozott. A miénkhez képest az természetesen összehasonlíthatatlanul magasabb, globálisabb, századok sőt évezredek alatt előkészített szándék volt. Hiszen annak a csoportnak, Rudolf Steiner vezetését követve, az egész emberiséget kellett volna a michaeli peresztrójka folyamatába vezetni. De amikor elkezdődött annak a szándéknak a földi megvalósítása, akkor azoknak az embereknek a szomorú sorsa rendkívül hasonlít a mi földi utaink szomorú sorsára. És ezt a hasonlatosságot hajlamos vagyok nagyon sokatmondónak tartani.

Végül, hogy ezek a gondolataim nem alaptalanok, arról olyan példa beszél, mint Alekszandr Szolzsenyicin esete és sorsa, aki egymagában egy egész korszakká tudott válni Oroszországnak az azurikus bolsevizmus alóli felszabadításában.

Így harcoltunk, szenvedtünk és hibáztunk. És amit mi nem tudtunk megtenni, azt hamarosan megteszik mások, akik már megérkeztek vagy hamarosan megérkeznek a földi síkra. Számukra nem lesz hasztalan megismerkedni ezekkel a rövid életrajzi vázlatokkal és megtudni valamit az antropozófiai munkánk tapasztalatáról. A vázlatok célja – gnoszeológiai: abban áll, hogy bemutassuk, hogy *a személyiség szellemtudománnyal átítatott létesülése már az érzéki valóság körülményei között képes a megismerést valóságos létté tenni.*

Amikor a módszertani szemináriumom véget ért, teljesen visszavonultam a magánéletbe. Előrehaladott korom is erre készítetett. Az egyéni antropozófiai munkám csak nyert ettől.

De Solveighez még mindig nem tértem vissza, viszont ő időről időre meglátogat engem,

„Amikor – ahogy Bulat Okudzsava énekelte –
Nincs eróm a csapás legyőzéséhez,
Ha jön a kétségbeesés...”

Az élet „veszélyes folyamat” marad.

Ez egy példája annak, hogy milyen lehet az antropozófiához vezető individuális út. Az én esetemben az Antropozófia talaján és az Antropozófiának köszönhetően kialakult individualitásom kibékíthetetlen ellentmondásra jutott annak általánosával, az ÁAT-val. Lehetetlennek bizonyult egységre jutni vele,

¹⁸ Az ő verseskötetét az anyja gyűjtötte össze és adta ki. Szergej O. Prokofjev: A lélek misztikus tüze. Moszkva, 2013, „Új évezred” alapítvány

mivel ez az ellentét nem dialektikus. Az individuális megsemmisítését követeli, nem a megszüntetés útján való felemelkedését, hanem a stagnálását. Ezért a gonosszal sohasem szabad kompromisszumot kötni.

De abban, hogy az Antropozófiai Társaság és az antropozófiai Mozgalom sorait azok töltötték meg, akiket mi belső „tatár-mongoloknak” nevezünk, pozitív momentum is található. Ők lenyűgöző módon minden nap megmutatják az antropozófusoknak, hogy nem kell „gomboknak” maradniuk a nomenklatura egyenruháján. Amikor a „gombok” leesnek, akkor az egyenruhák szétnyílnak, és meglátjuk, hogy alattuk tökéletes üresség vagy pokol van.

Az Antropozófiával úgy kell foglalkozni, hogy az bevezessen bennünket a *lét* szférájába. Akkor az antropozófiai impulzus is erőre tesz szert, akkor a világban folytatódni fog a michaeli peresztrojka.

Minden dolog mértéke az ember. Ezt tudták a régiek. Miért ne tudhatnánk mi is? Ha a „mérték” felemelkedik – a világ összes dolga is felemelkedik. És sehogy másképp!

5.fejezet A Szent Gotthárd-alagút

A modern kultúrtörténeti korszak egyik fő jellegzetessége az, hogy az ember előtt megnyílik a lehetőség, hogy individuális fejlődését egyetlen földi inkarnáció lefolyásán belül belül kolosszálisan előmozdítsa. Mivel azonban a fejlődésben működik egy olyan törvény, miszerint minden hatás egy vele megegyező erejű ellenhatást idéz elő, ezért azzal is számolni kell, hogy ugyanebben a korszakban teljesen *egyedülálló erejű és összetettséggű akadályok* merülnek fel azon az úton, mely az embert a magasabbjához vezet. Ezek közé a legfontosabbnak kétségtelenül Ahrimán földi inkarnációját kell sorolni.

Már érintettük ezt a témát a trilógia előző részében, itt pedig egyfajta lezárását akarjuk adni, habár ez a feladat nem a legkönnyebb. Ott kell a szimptomatológia elég „vékony jegére” állnunk, ahol csak a megbízható érzékfeletti észlelés adhat biztos tudást. Ezzel nem rendelkezvén, adódik a kérdés, mégis miért tesszük ezt a lépést? Az emberiség történelmében példák sokasága mutatja, hogy még a sorsdöntő eseményei is sokáig érthetetlenek maradtak, ami negatívan befolyásolta az emberiség-történelem menetét. Bekötött szemmel haladni a történelmen át – a fejlődésnek nem a legjobb módja. Ezért ha nincs lehetőség rögtön megérteni a tüneteinek mélyebb értelmét, akkor a Szellemtudomány azt javasolja, hogy fokozatosan, azok jelképes értelmét megértve jussunk el hozzá. A megismerésnek ez az elve a Szellemtudomány általános módszertanának részét képezi.

Kezdjük azzal, hogy a háromság elve szinte minden szellemtudományosan vizsgált kérdésben alapvető szerepet játszik. Isten a kezdeti kinyilatkoztatásában magát Szentháromságként jelenítette meg, és ez annak a kinyilatkoztatásnak az egész további fenomenológiája számára mindent meghatározóvá vált. A szellem elkerülhetetlen materializálódása miatt, tekintettel a teremtésnek a szellemtől való elszakadására, a Szentháromság *egy másik hatékony hármasságot is megkövetelt, melyben Isten egy közbülső helyzetet foglalt el a két világegyoldalúság: a luciferi és ahrimáni egyoldalúság között.* Ez szintén egy háromság, és egyik tagjának sorsa elkerülhetetlenül tükröződik a másik kettő sorsán. És ha azt mondjuk, hogy Istennek, Krisztusnak egyszer elkerülhetetlenül emberré kellett válnia, akkor ez elkerülhetetlenül maga után vonta két ellenlábásának földi megtestesülését is. Lucifer a Kr. e. III. évezredben ment át saját inkarnációján. Ebben nagyon jelentőségteljes emléket hagyott magáról: életre hívta a konfucianizmust, melynek kultúrtörténeti szerepét nehéz túlbecsülni. Azt a képességet hozta el az embereknek, hogy a kinyilatkoztatás értelmét az emberi ítéleterő, az ész segítségével értse meg. Lucifer ezen ajándékának köszönhetjük a Krisztus-lény felfogását, megértését a kereszténység első évszázadaiban.

Ahrimán teljesen mást képvisel Luciferhez képest. Az evolúcióban neki objektív módon az a feladata, hogy konszolidálja az anyagot. Ő az anyag istene, és ő még a halál istene is. De Ahrimán túllépi objektív előjogait, behatol az ember szellemi, szociális és egyéb életébe, ahol az ember saját szellemének individualizációs feladatait oldja meg, és arra törekszik, hogy ezt az individualizációt egyoldalúvá tegye.

Az isteni teremtés minden részének velejárója az univerzalizmus. A teremtés tagadásának is velejárója. Ahrimán abban reménykedik, hogy a Világegyetemet elhódítja Istentől, megszünteti az Isten által rendelt evolúcióját és a sajátjával helyettesíti, ahol ő maga lehetne a leghatalmasabb isten. És mivel evolúciós ciklusunk lényegét tekintve emberközpontú, ezért Ahrimán arra törekszik, hogy az embert teljesen saját hatalmába kerítse. Különösen abban reménykedik, hogy ezt úgy éri el, hogy lejön a földi

felszínre, emberként jelenve meg rajta. És ő is, mint Lucifer, feltétlenül arra törekszik, hogy kitörölhetetlen nyomot hagyjon maga után, amelynek a lehető legmesszebbre kell a jövőbe nyúlnia. Ő is hoz valami hasznosat az emberiség számára, például kifinomult természettudományos leleményességet, amely feltétlenül szükséges az anyagi világban való élethez, melynek feltételei egyre nehezebbé fognak válni az ember számára. De hogy az ember ne essen Ahrimán kísértésébe és ne váljon zsákmányává, szükséges, hogy előre meglássa az inkarnációjával járó veszélyeket. És éppen ez ösztönöz bennünket arra, hogy már most aktívan gondolkodjunk arról, hogy az anyag és a halál istene közöttünk járva milyen „danaida-ajándékokat” készül nekünk hozni.

*

Trilógiánk második részében, Rudolf Steiner közléseire támaszkodva, melyek ezúttal a jegyzetfüzetei egyikéből valók, ahol azt mondja, hogy Ahrimán a megtestesülésében külsőleg a 18. életéve elérése után fog megjelenni, feltettük a kérdést: de mikor, melyik évben történhet ez? Eközben elkerülhetetlenül felmerül még egy kérdés: milyen lesz Ahrimán emberi testtel való egyesülésének folyamata, hogyan tud ez megtörténni, ha abban a testben a halál istenének kell lakoznia? Foganhatott-e és születhetett-e ugyanolyan módon, mint minden más emberi test, vagy ebben az esetben valamilyen techno-mágiára alkalmazására is szükség van stb.?

Rudolf Steinernek a 666-os szám történelemben való jelentőségéről szóló közléseire támaszkodva rámutattunk, hogy az 1998-as évnek, amikor *harmadszor* fejeződött be a 666 év hosszú történelmi korszak – ez a ritmus különösen kedvező Ahrimán számára – kell lennie, és valószínűleg az is volt az Ahrimán inkarnációjára szolgáló test keletkezésének éve, ezzel egyesülnie pedig akkor kell, amikor e test elérte a 18 éves kort. 18 éves koráig egy önálló emberi személyiségnek kellett benne fejlődni, aztán pedig – a Jordán-eseményhez hasonlóan – ennek a kozmikus szellemnek kellett vele egyesülnie. Ezek a kérdések szintén várják válaszukat, de most csak az adott pillanatban számunkra legfontosabbnál, mégpedig ennél állunk meg: megtörtént-e már ez az egyesülés?

A mi véleményünk szerint (de nem túl azon) már megtörtént. Ahrimán a Föld felszínén található, érzéki valóságban, lévén hogy emberi testben testesült meg. És hasznos számunkra, ha tudjuk, hogy ez a mégiscsak gigantikus makrokozmosz szellem hogyan tudta ezt az egyesülést megvalósítani.

Az olvasónak most el kell mondanunk, hogy a Szellemtudomány rendelkezik mindazzal, ami ahhoz szükséges, hogy erre a kérdésre, ha nem is mindent kimerítő választ, de legalábbis alapos, érvekkel alátámasztott anyagot kapjunk, amely képes minket ilyen válaszhoz elvezetni. De hogy ehhez eljussunk, először témák sorában kellett kutatásokat végezni, mint például ebben: „A szellemi lények külső és belső hozzáférése az emberhez”. A téma széles körű és kevésbé tanulmányozott. Aztán tanulmányoznunk kellett az ősi Görögország misztériumait az apollóni és khthonikus istenekre való irányultságukban, egyikeknek a másiktól való különbségét, és még sok mást, ami ebbe a könyvbe egyszerűen nem fér bele. Ezért arra törekszünk, hogy megosszuk az olvasóval a szimptomatológiai koncepciókat. Ebben az esetben azonban beszélnünk kell néhány dologról, melyekkel Rudolf Steiner közléseiben nem találkozunk, legalábbis nem olyan kifejtésben, amilyenre nálunk jutnak. Erre a kérdés különös aktualitása miatt kényszerülünk, hogy legalább *ösztönzést* hozzunk létre komolyabb tanulmányozásához. Ennek során készen állunk arra, hogy valamiből inkább kiábrándítsuk az olvasót, minthogy hamisan elbűvöljük.

Koncepciónkban azt a bátorságot vesszük magunknak, hogy összehasonlító analízisnek vessük alá Krisztus emberré válását és Ahrimán megtestesülését. Az a gondolat ösztönöz minket erre, hogy Ahrimán is aligha tudott volna a születésének folyamatában egyesülni a testével és passzív állapotban maradni benne évekig. Ezen kívül a küldetésére való előkészítés folyamatában a test nem lehetett egyszerűen egy normál biológiai evolúció jelensége, hanem számunkra ismeretlen mágikus manipulációk gyümölcse, techno-mágia gyümölcse. Még egy különleges, mesterségesen megalkotott táplálkozásra is szüksége volt, mely az *értelem* különleges fejlődését stimulálja (GA193, 1919. 11. 04.), stb., úgyhogy ez a test valószínűleg valami szuperintellektussal rendelkező biorobotféle. Ugyanakkor itt természetesen egy különleges, az általánosan ismertet jócskán meghaladó tudományos-technikai haladásról kell beszélni, ahogy ezt a 7. fejezetben meg fogjuk tenni.

*

Forduljuk hát a názáreti Jézus János általi, a Jordán vizében történt megkeresztelésének Misztériumához. A názáreti Jézus, testi hármasságának (fizikai, éteri és asztrálestek; itt vizsgálat nélkül hagyjuk a két Jézus-gyermek témáját) teljesen kivételes jellege ellenére úgy született és növekedett, mint bármely más földi ember. Életének 30. évében Énje elhagyta a hármastestet, és annak helyét Krisztus makrokozmikus Énje foglalta el benne. Természetesen nem tudott oda rögtön és teljességgel belépni, és három évig emberként élve, Krisztus harcolt ennek az Énnek a földi testtel való teljes azonosulásáért. Általában amikor az Én elhagyja az ember testiségét, akkor az meghal. A názáreti Jézusnál ezzel szemben a Jordán-keresztelő után az életnek egy kolosszális felemelkedése, megerősödése ment végbe, betöltve Krisztus kozmikus tudatával. Jézus korábbi Énje azonban visszatért a szellemi kozmoszba, **ugyanazon az úton**, amelyen a testbe érkezett. De mi ez az út?

Rudolf Steiner számtalanszor vázolja ezt az utat. A Földtől a Világegyetem végtelen magasságáig halad. Három szférán megy keresztül. Közülük a legmagasabbat – és egyelőre lényegében a legmagasabbat a szellemi szférából, ahová a halál után az énünk fel tud emelkedni – magasabb (felső) Devachánnak nevezik. Alatta helyezkedik el az alsó Devachán, és még lejjebb, a Föld szférájával határosan az asztrálvilág helyezkedik el. Az Én ebbe az asztrálvilágba megy el a halál után, és belőle száll alá a Földre a megtestesülés során.

Mi az, ami különösen jellemzi az emberi monádok ilyen megtestesülését? *Lényegükben* a szellemi világegyetem úgymond polgárai maradnak. Az anyagiságot, mint olyat csak külsőleg kapják meg, észlelésben, melynek nem tudnak a leple mögé hatolni. Ennek a lepelnek a határainál végül visszalökődnek, vagyis meghalnak.

A monádok Világegyetemben való létének másik különössége, hogy ez a világegyetem tulajdonképpen az apollóni istenek világegyeteme, ahogyan ezt az ősi Görögországban hívták, Rudolf Steiner pedig a luciferi istenek világegyetemének nevezi, ami „másodlagos” isteneket jelent, akik az elsődleges, az igazi isteneknek csupán *tükröződései*. Azokat a görögök „khthonikus” isteneknek nevezték, ez szó szerint „földalattit” jelent.

Nagyon jelentős igazság, hogy Krisztus úgy ereszkedett le a Földre, hogy ájtott a luciferi istenek világán, a még magasabban álló, és a kísértésüktől érintetlen világból.

És arra is emlékezni kell, hogy Lucifer az elmúlt korszakokban kizárólag építő szerepet játszott az ember evolúciójában, és ezért Krisztus testvérének tartották. De később megváltozott a szerepe, és veszélyessé vált az ember számára, amikor befészkelte magát az ember bensőjébe, ahogy az fejlődött.

Végül pedig forduljunk kutatásunk harmadik aspektusának vizsgálatához. Rudolf Steiner 1924-ben az egyik előadásában a következőt mondja: „A fizikai tudomány a Világegyetemben is keresni szeretné mindazt, ami a Földön is létezik. De fizikai szervezet a világegyetemben tulajdonképpen nincsen. ... *A világegyetem rögtön az éteri organizációval kezdődik. Ott egyáltalán nincsen fizikai.*” (GA236, S. 244)

Ebben az esetben pedig mit jelent az asztrális világ, amely rögtön a földi anyagi szféra után kerül el? Nincs-e itt valamilyen ellentmondás? Nem, nincsen itt ellentmondás, de hogy ezt megértsük, egy általános tekintetet kell vetnünk a Világegyetem szerkezetére, előzetesen pedig azt kell mondani, hogy az exkarnációnál az asztráltest és az étertest két külön úton távozik: az étertest (az extraktuma) az igazi istenek világába távozik, az asztráltest pedig a Kamalokába, a luciferi istenek asztrális világába, hogy morálisan megtisztulva a szellem magasabb szféráiba emelkedjen, ahol a világegyetem két része: a luciferi rész és a khthonikus istenek világegyeteme egy magasabb egységet képeznek. Lucifernek köszönhetően tett szert az ember az alacsonyabb „énre”, ezzel együtt pedig a gonosz teremtésének lehetőségére. De nem kapott lehetőséget, hogy egyen az „élet fájáról”. Most pedig az ahrimáni kísértés hatása alatt képes arra, hogy a négy éter természetét korrumpálva „egyen” arról a fáról, és ezzel megölje az étertesttel való kapcsolatát, megölje az élet fenoménjának az igazi istenekkel való kapcsolatát.

*

A világegyetemet, melyet általában gömb formában szoktak ábrázolni, ha az evolúciójáról van szó, most jobb, ha *lemniskátaként* képzeljük el. A lemniskáta egy univerzális kép (szimbólum), mely lehetővé teszi, hogy megértsünk bármely *fejlődési formát*. Azért a lemniskátához fordultunk, mert törekedtünk megérteni az ismeretelmélet új jellegét. A növény fejlődése a levél metamorfózisának során áthaladva lemniskátaszerűen megy végbe. De a lemniskátának is megvan az elsődleges fenoménja, ősfenoménja, és az éppen a lemniskátaszerű világegyetem. Ezt a gondolatot nem szabad tisztán geometriailag rögzíteni. Itt nem formával, hanem a fejlődés törvényével és megvalósulásával, a világegyetem *életével* van dolgunk.

Ha ilyen képet állítunk fel a világegyetemről, akkor a lemniskátájának *felső hurkába* helyezük azt, aminek végső, logikai tükröződése az ember individuális szellemében az ismeretelméleti lemniskáta alsó hurka. Ez a logikai gondolkodás éppen azért is reflexív, mivel az apollóni istenek¹⁹ világából impulzált evolúció hozta létre.

Továbbá, általában azt mondjuk, hogy a lelkek abból a világegyetemből szállnak le a Földre. A csak fizikai szinten elérhető *individualizáció* nézőpontjából, *felemelkednek* a földi inkarnációhoz. És Krisztus a Földre leszállva *felemelkedett* leghatalmasabb áldozatának végrehajtására. Ennek az áldozatnak köszönhetően az emberi Énnek fejlődésének egy meghatározott fokán már nem lesz szüksége inkarnációkra és az apollóni istenek világába való visszatérésre, ahol az individuális, Földön kiküzdött magasabb Éntudatnak egy meghatározott csökkenését tapasztalja. De hogy ne kelljen oda visszatérnie, az embernek képesnek kell lennie leküzdeni az érzéki észlelések határát, vagyis ettől a határtól nem

¹⁹ Maga Apolló alakja összetett. Lucifer evolúciós szerepének mindkét aspektusát egyesíti: mind a „testvérét”, mind a „másodlagos” istenét, a kísértőt.

„vissza”, az asztrális világba kell hátralépni, hanem átmenni a határ másik oldalára, ahol a fejlődő világegyetem a nemléttel, a „semmivel” végződik, és ott *lenni*, ahol a nemlét uralkodik. „Halj meg és legyél” – így fogalmazza meg Goethe ezt a feladatot. Krisztus, áthaladva a Golgotai Miskertiumon, megmutatta, hogyan kell ezt tenni. *Valójában megszüntette az isteni kinyilatkoztatás világegyetemének anyagi határát, és ennek a világegyetemnek a lemniszkátaszerű fejlődése értelmében felemelkedett a második hurokjába, az igazi istenek világába.* Ez a hurok valójában az ösfenomén, az ismeretelméleti lemniszkáta ontológiai hurokjának ösképe. Ha elsajátítjuk ennek dialektikáját, akkor tulajdonképpen Krisztus útjára lépünk, és próbálunk a „nem én, hanem Krisztus énbennem” elve szerint élni.

A lemniszkáta a gömbtől még abban is különbözik, hogy nem egy, hanem két centruma van. Az Atyai Világalap öskinyilatkoztatását úgy lehet elképzelni, mint ami egy *gömb* középpontjában ment végbe, vagy: az egy középpontból keletkezett világegyetem gömbjeként. Az evolúció kezdetével azonban ennek a központnak a pontja az egyetlen kezdet két pontjára bomlik, azok pedig egy harmadik pontot hoznak létre, a *lemniszkáta metszéspontját, a létesülés pontját*. A mindhárom pontot összekötő egyenes az evolúciós ciklus fő *tengelyévé* vált a szellem leereszkedésének, materializációjának, a közepe után pedig felemelkedésének értelmében. Ezt a folyamatot az evolúciónak ez *időben* való mozgása kíséri. Így keletkezik a világkereszt. Eredménye: a kehelyforma (l. később a 27. ábrán)

Meg kell jegyezni, hogy a világegyetem lemniszkátája egyszerűen a fejlődés legkülönbözőbb törvényszerűségeinek, alapvető törvényeinek tárháza. Mindegyiket megragadni nem tudjuk, de fontos tudnunk, hogy ha ezeket a törvényszerűségeket a lemniszkátával való kapcsolatukban nézzük, akkor megkapjuk a lehetőséget, hogy individuálisan elsajátítsuk Rudolf Steiner tanítását az evolúcióról és a krisztológiát. Így például, amikor arról van szó, hogy az Atya elküldte a Fiút a világba, akkor ezt az elképzelést pontosíthatjuk, és megérthetjük, hogy ez a világkereszt függőleges tengelye mentén megy végbe, de ugyanakkor egy kiegészítést is kell tenni, azt mondván magunknak, hogy ebben az esetben az Atyaisten hiposztázisról, a szubsztancia, vagyis a tudat régenséről van szó, amely tudat az Atyai Világalap ösztudatából születik a fejlődés folyamatában, a szellem materializációjának (amikor a természeti birodalmak keletkeznek) és dematerializációjának folyamán, amikor ez ember gondolkodó tudata életre tesz szert.

Az Atyaisten a világlemniszkáta felső hurokjának középpontjában tárulkozik fel, és hatását az alsó hurok középpontjáiig, vagyis a ciklus végéig terjeszti ki. Ott a ciklus legelejétől kezdve a Szent Szellem hiposztázis kinyilatkoztatja a világeidét (a ciklus világeidét), amelyből a világ formáinak sokfélesége keletkezik.

A Fiúisten hiposztázisa az evolúciós ciklus mindkét tengelye mentén feltárulkozik. És éppen ezt a keresztet vette magára a Fiúisten. Ez a világ fő strukturális keresztje. Valójában a Világlélek van ráfeszítve. A Világlélek a világ élete, mely a születéstől a halálig, a szellem magaslataitól az anyag semmiségéig terjed, a térbeli-időbeli létig ereszkedve és fölé emelkedve. A fejlődés, és nem egyszerűen a szenvedés feszíti őt keresztre. Útja az evolúciós ciklus kelyhe, ahol a három Hiposztázis sokféleképpen lép kölcsönhatásba.

Mivel a fejlődést az ellentétek harca mozgatja, ezért szenvedés nélkül egyáltalán nem haladhat. Ezért a világkereszt két tengelyének mindkét oldala mentén az egyoldalú fejlődés szellemei: a luciferi és az ahrimáni szellemek állnak. Ők kísérik az embert egészen a világ anyagi határáig és egészen az

alacsonyabb „éntől” való megszabadulásáig. *Ótőlük az ember csak úgy tud megmenekülni, ha legyőzi ezt a határt és ezt az „ént”, vagyis meghal és feltámad.*

A földi eont – a ciklusban a negyediket – úgy kell magunknak elképzelni, mint ami a lemniszkáta metszéspontjában helyezkedik el. Rajta, mint a világmetamorfózisok középpontján át halad a kereszt vízszintes tengelye. A fejlődés során ez a tengely leereszkedik és felemelkedik, de lényegében, törvényszerűen, mindig ezen a ponton megy keresztül.

A világlemniszkáta két középpontjából tekintve megjelenik számunkra a Világegyetem két alakja. A felsőbb centrumból tekintve a Földet találjuk a világ perifériáján, ahol anyagiságával egyfajta „port” képez a Világegyetem „szférájában”, határt szabva neki. A második középpontból való tekintet számára a Világegyetem úgy tűnik, mint ami ennek a határnak mindkét oldalára kiterjed, vagyis ami megnyilvánítja a magasabb létét, de a „határ” az, amely mögött a felső hurok számára a „semmi” van, egyfajta botlaskóként jelenik meg a világ függőleges tengelye mentén zajló fejlődési folyamatok számára.

Az első világegyetemben az anyagi Föld: illúzió. És illuzórikus a Világegyetemnek a Földről látott geocentrikus alakja. A második (teljes) Világegyetemben a Föld: *probléma*. Ennek megoldására a világ szubsztanciáját szükséges metamorfizálni, az Atyai Világalap tudatát az evolúcióból a magasabb kimondhatatlanságába visszavezetni. És itt, a problémának ezen a csomópontján ezért a szubsztanciáért folyik a küzdelem, a Krisztus, Lucifer és Ahrimán hármas egységében való harc.

Ahogy a világkereszt vízszintes tengelyét Krisztus hatásának ereje felfelé emeli, olyan mértékben nő az antagonizmus az evolúciót a kiindulópontba visszavetni törekvő luciferi, és a fejlődést dobásokkal, aritmikusan jövőbe taszigáló ahrimáni között. Ezért a morális intuíciókkal rendelkező ember azt a feladatot kapja, hogy vegye magára a megváltás evolúcióját, amiről a 3. fejezetben beszéltünk, állítsa magát az evolúció középső útjának szolgálatába, ellenállva az ezen az úton rá ható egyoldalú ahrimáni és luciferi impulzusoknak. Ahhoz, hogy ezen az úton menjen, Krisztussal kell azonosulnia; akkor az ember Lucifert és Ahrimánt is megmenti. Ezt az ideát, mint alapvetőt, szükséges magunkban megőrizni, megismerve Ahrimán földi inkarnációját.

Az őskinyilatkoztatásnak az evolúciós ciklus világegyetemébe való kibontakoztatása amiatt lett átadva a luciferi istenek számára, mivel ennek a világegyetemnek *határa* kellett, hogy legyen, amely nélkül az embernek, mint a 10. hierarchia lényének megteremtése lehetetlen lett volna. A hierarchiák luciferi lényei úgy szereztek meg a kinyilatkoztatást, mint az Atyai Világalap kilégzésének folyamatát. A mai napig is ezt szívják magukba. De egy bizonyos pillanattól kezdve ezek a lények, mondhatjuk, kifűjtak, egyre távolabbra tágítva ezt a világegyetemet a kiinduló pontjától. Ez abban a szakaszban történt, amikor az őskinyilatkoztatásnak el kellett kezdenie belélegeződnie, vagyis visszatérni az ősforrás magasságaiba, betöltve a lényeket az összegységgel való egybeolvadás elragadtatottságával. *És itt az ahrimáni lények avatkoztak be aktívan a fejlődésbe.* Az ő természetükhöz a belézés állt közel, de ők azt a *megszerzés* aktusának élik meg. Azt remélik, hogy megszereznek mindent, amit az Atyai Világalap kilélegzett. És ez a remény tartja őket megszállva a mai napig. Ezért harcolnak éppen napjainkban különös erővel. És ez a harc nem csupán érzékfeletti, kozmikus jellegű, hanem földi, szociális, politikai stb. is. Ha például a baloldali – liberális, szocialista, demokratikus – pártokat vesszük, akkor ezek luciferizmusa abban a törekvésben fejeződik ki, hogy mindent és mindenkit leromboljanak (kilégzés), de emögött az ő ahrimáni lényük áll. Ez olyan, mint az ismert marxista dalban („Internacionálé”):

A múltat végképp eltörölni
Rabszolga-had, indulj velünk!
A Föld fog sarkából kidőlni,
Semmik vagyunk, s minden leszünk!

– Arra „lesznek”, hogy megszerezve maguknak ezt a világot, az erőszak egy másik formáját építsék fel benne, melyben ők: a baloldaliak fognak parancsolni.

De globálisan, egyetemes léptékben, amikor a luciferi lényeknek már nem tudták a Világegyetemet sem kilélegezni, sem belélegezni, akkor Krisztus leszállt annak határára. Ott megmutatta, hogy az anyag „mindensége”: semmi, és ezt a „semmit” a szellem „mindenségébe” vitte be, megmutatva, hogy a halál egy metamorfózis, amely az individuális szellem felemelkedésének örök életet adományoz.

Krisztus tettének ősforrása az igazi, a khthonikus istenek világában gyökerezik. Ők egyrészt átadva a luciferi szellemeknek az őskinyilatkoztatásnak az első három eon evolúciójába való kibontakoztatását, megmaradtak ugyanakkor az evolúció őrzői, másrészt pedig a magasabb tudatukban őrzik a jövő három eon evolúciójának előrelátását. Az evolúció kibontakozásának mértékében az apollóni, luciferi istenek (a hierarchia istenei) át fognak lépni az igazi istenek szférájába. A világegyetem és annak tükörképe a magasabb valóság egységébe fog összeolvadni

*

A világkereszt vízszintes tengelyének evolúciós módon való felemeléséhez, vagyis kiemeléséhez, átszellemiesítéséhez szükség van úgymond „felpuhítani” azt a „megkeményedést”, melybe a földi eon érkezett. És ez a legnehezebb feladat. Ebben az eonban a szellem materializációja elérte a határát, a Föld belsejében kialakult egy *anyag alatti* szféra, ott találták meg fellegvárukat a luciferi és az ahrimáni lények.

A Föld-eon, mint a világlemniszkáta metszéspontja (l. 27. ábra) úgy keletkezik, mint a lemniszkáta két szférájának részleges egymásra helyezése. Ez a helyzet, forma anyagi formává, bolygóvá válva a fejlődés folyamatából való kieséssel fenyeget. Gátolja a létesülésnek az egész lemniszkáta mentén áradó „szabad légzését”. Így alakult ki a világgonosz. Megakadályozza a középerőnek, Krisztusnak, hogy megvalósítsa a három múltbeli eonnak a három jövőbelibe való átfordulását. De ebben az esetben a földi eon sem teljesíti küldetését. A földi eon krízise azzal kezdődik, hogy a Világegyetem elsődleges, prafenomenális lemniszkátája a teremtésben ismeretelméleti lemniszkátává válva az emberben *az üres tudatosság pontján való áthaladás lehetetlenségét* tapasztalja. Az ahrimanizált reflexív gondolkodás, amely alacsonyabb értelemben egocentrikus, csak kisajátításra képes, de áldozatra nem.

Ahrimán szándékainak szellemében, a goethei „halj meg és legyél” helyett a fejlődés egyfajta merevsége, lefagyása következik be az anyagi lét ürességében. Lucifer részéről ezt elősegítette a már nem csoportos, hanem individuális szellem differenciálódásának folyamata, a szellemnek freudi komplexusokra való felbomlása a szubjektumban, melyek az egoizmust az önkény apró megnyilvánulásaira szűkítik.

Makrokozmoszban a Föld-eon létesülésére úgy lehet tekinteni, mint egy állandóan növekvő polarizációra a luciferi istenek világegyeteme és az igazi istenek Világegyeteme között. Ennek a

polaritásnak a gyümölcseként keletkezett a Föld planetáris képződménye, benne pedig ennek a polaritásnak a feloldása is.

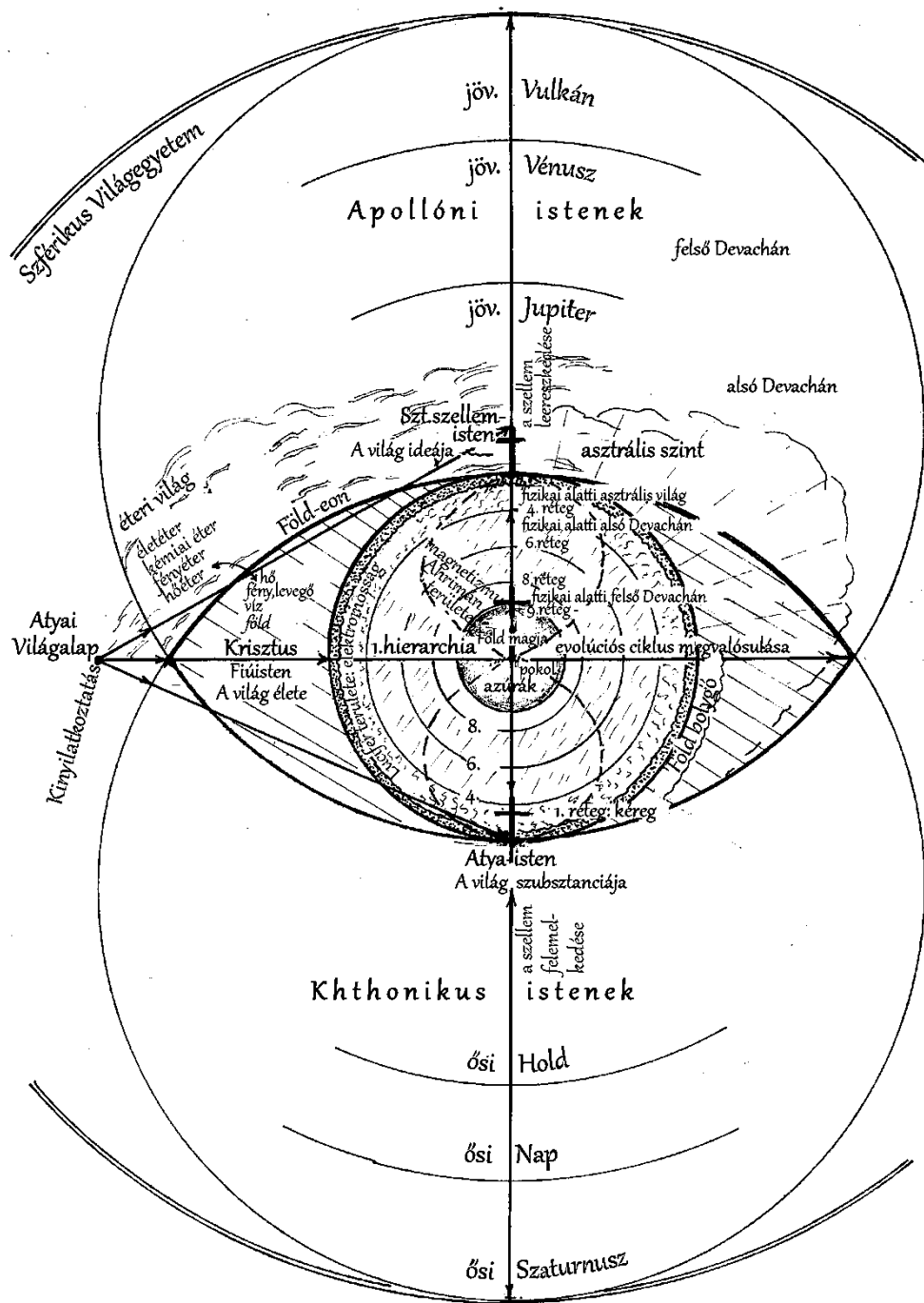
A 27. ábrán mutatott sémához fordulva elképzelhetjük, hogy a világlemniszkáta felső hurokja, törekedve a befejeződéséhez, ami ellenhat a metamorfózis megvalósításának, egy olyan anyagi formát alkot, amelynek csak akkor van bolygó alakja, ha az érzéki világból tekintünk rá. De valójában ez a luciferi módon kialakult világegyetem anyagi határa. Íme ezért is tűnik úgy a Földről, hogy körülötte a világegyetem csupa anyag. Ebben az illúzióban csak az anyag létezésének elve valóságos. Az anyag az anyagi lét látható formájáig annak köszönhetően „sűrűsödik”, hogy a khthonikus istenek alsó hurokjából olyan hatás indul, amely az anyagi határt megszünteti, és helyreállítja a metamorfózis általános princípiumának hatását. Így alakul ki a földi képződmény – képileg kifejezve – másik „fele”. Ez a földi képződmény az öt előidéző törvények szemszögéből „lencseszerű”. Az egyik „felszínét” az apollóni istenek alakították ki. Ez egy olyan burkolat, amely az érzékszerveink észlelése számára adott. Ez a burok teljes illúzió, mögötte nincsen anyag. Csak egy tünemény, mely mögött szellemi áll. A másik „felszín” nem pusztán anyagi, hanem éteri-fizikai (l. „kompendium”). Benne a khthonikus istenek világeitéritása nyilatkozik meg rögtön a fizikai világ burka mögött, és négy éteri alakja van, melyek szellemi pólusai a négy elemnek, melyek az anyagi lét formájának halmazállapotaiban jelennek, nyilatkoznak meg.

A Föld mint az igazi istenek Ahrimán elleni harcának eredménye négy éterből és négy elemből (erről részletesen lejjebb) áll. Ahrimán éppen ezzel a „felszínnel” törekszik befejezni a világlemniszkáta alsó hurokját és ezzel megállítani az Isten által rendelt evolúciót. És érti, hogy *ebben a harcban a döntő láncszem az ember, akinek az éterteste a négy (öt) éterből alakult ki és ez a gondolkodás hordozója.*

Az éterek az érzékfeletti valóságukban: elemi lények seregei, melyeket a hierarchiák hoztak létre, hogy a Világegyetem periferiáján egy olyan létszférát alakítsanak ki, melyben az ember alacsonyabb „énje” meg tud születni. Ezért a materializáció a Föld „második” – a rajzunkon a felső – felszínén nem illuzórikus. Ez a világeitér periferikus elemi erőinek jelensége. Előttünk itt egyfajta „természet kapuja” áll. Ha átmegyünk rajta, akkor a világeitér, a világeitélet szférájába lépünk. A természet külső, luciferi burka mögött a beavatás útján haladó ember számára megnyílik az asztrálvilág. Ez az egész múltbeli evolúciójának az asztralizása: a Kamaloka, amely magába foglalja az eonokban végbement fejlődést.

*

Ilyen módon a Föld eonként kettős, modern nyelven szólva ambivalens. A hierarchiák lényei számára természetesen áthatolható, akik számára ismeretlen a halál, de a felszíne ismeretlen. A Föld középpontjában van a planetáris szellem lakóhelye (l. GA97, 1906. 04. 21.), aki a magasabb erők értelmében működik. Ennek a földbelsőnek ellenállnak a szférái (rétegei), melyek a luciferi és ahrimáni lények fellegvárát képezik. Ebben az értelemben a Föld belseje a világgonosz hordozóinak minősülő lények hallatlan halmozódása.

27. ábra

A Föld középpontját, mondja Rudolf Steiner, „a Föld magját”, a földi morállal ellentétes morális aktivitás lakja (1. GA94, 1906. 06. 12.), „ hiszen a lényege, a hozzá kapcsolódó hatalom – ez a megosztás, a viszály, a gyűlölet” (Ibid). A Föld magja a 9. rétege, a 8. rétegben pedig minden gonosz a saját szubsztanciáját készíti elő és szerveződik (1. GA95, 1906. 09. 04.). Az okkultisták ezt a réteget „szétforgácsolónak” [„Zersplitterer“, GA97, 1906.04.21.] nevezik. Éppen onnan indulnak az emberekhez a Föld felszínére olyan inspirációk, melyek minden antiszociális, atomizáló individuális princípium előidézői, aminek következtében a szabadságot az önkény váltja fel, amit a globális világ általános „erényévé” akarnak tenni.

Ebben a rétegben minden harmonizálatlan, amorális, lázadó, és a szeretet szó szerinti ellentétét alkotja. A fekete mágia onnan meríti erejét, ehhez speciális szertartásokat végrehajtva (1. GA97, 1906. 04. 21.).

Rudolf Steiner közléseiben a Föld belsejének 8. rétegét az úgynevezett 8. szféra összetevőjeként ábrázolja, amely szféra mind a Földet, mind a Holdat magába foglalja.

Lucifer és Ahrimán a formaszellemekkel való harcban állandóan arra törekszik, hogy a Földtől elszakítsa az ásványi szubsztanciát, és abból a 8. szférát kialakítsa, abban reménykedve, hogy idővel elszakítják azt a Földtől és a saját útjukra vonhatják. „Különösen éles harc folyik a legnemesebb szubsztanciáért, az agyunk és koponyánk szubsztanciájáért. ... Ezért a fejünkkel különösen el tudunk szabadulni a szervezettől ... felemelni a gondolatokat, megkülönböztetni a jót a gonosztól. ... Ha Lucifer és Ahrimán dolga simán menne, akkor egy meghatározott pillanatban megsemmisítenék a Földet, és az egész világfejlődést átvinnék a 8. szférába; akkor a földi fejlődés más úton haladna”. A szabad akarat megkötözésével, tévútra vezetésével jönnek létre a 8. szféra kísértetei (GA254, 1915. 10. 18.).

Mindent, ami nem képes csatlakozni az előrehaladó fejlődéshez, a 8. szférába taszítanak le. És hogy a fejlődésből ne essünk ki, időben meg kell ennek a fejlődésnek a feladatait oldani, melyek közül kettőt, a korunkban legaktuálisabbakat, a két előző fejezetben vázoltunk. A továbbiakban megmutatjuk, mi történik, ha ezt nem teszi az ember. Ugyanott fogjuk folytatni a 8. szféra témáját is.

Mindazoknak, akiket a 8. szférába taszítanak le, *az evolúciós ciklusunk végéig várniuk kell, aztán pedig, a világ következő ciklusában az alacsonyabb lények helyét kell majd elfoglalniuk* (1. B(Beiträge zur GA), №78, S. 38).

Az ahrimáni szellemek az egész emberiséget a 8. szférába szeretnék áttelepíteni. És lényegét tekintve ez a célja a Nyugat modern politikájának, mind a saját népükkel, mind az Afrikából és Ázsiából Európába érkező migránsokkal kapcsolatban. Ennek a célnak az eléréséhez nagyban hozzájárult az európai államfők 2018. december 10-i mexikói (Marrakes) tanácskozásán. De az újságok erről természetesen semmit sem fognak megírni.

Az Újszövetségben a Föld 8. rétegét „pokolnak” hívják, ahová Krisztus Nagyszombaton leszállt. Az ember számára ez a réteg „a személyesben való teljes elakadást jelenti” (GA97, 1906. 02. 11.).

Közvetlenül a Föld 8. szférájába emberek lelke még nem száll le. Szellemi lények lakják. Krisztus, oda leszállva, vigaszt nyújtott a kamalokájukon áthaladó, és az őket fenyegető veszélyt szemlélő lelkeknek. És „számúzta az ember ellenségét”, az Antikrisztust, a lemaradott személyiség-szellem rangján álló ahrimáni szellemet, vagyis aki Elohimmá tudott volna válni, de mégsem vált. De az „újra meg fog jelenni, ha nem áll szembe vele ismét az eredeti értelmében keresztény princípium” (GA93, 1904. 06. 10., S.39).

A jó szellemek ezt előrelátva a XIX. század végén elkezdték a kultúra és civilizáció hatalmas michaeli (vagyis Michael arkangyal szellemében és vezetése alatt álló) peresztrojáját, de úgy tűnik, hogy ma mind a kultúrának, mind a civilizációnak az összes tényezője ahrimáni és luciferi szellemek által ellene fordul.

*

A képek nyelvéhez fordulva, elképzelhetjük magunknak a világkeresztet, melyet Krisztus visz az egész evolúciós cikluson át, amely kiterjed a ciklus kezdetétől a végéig (az időben) és az őskinyilatkoztatástól a Föld magjáig (a tudatszintek függőlegese mentén), és átjárva annak minden rétegét.

Így az evolúció menete az ahrimanizált Föld középpontjában, mint átjárhatatlan zsákutcában köt ki. Onnan, de szélesebb értelemben – a 8. szférából – kapjuk a halál erőit (l. GA194, 1919. 11. 23.) De ugyanaddig terjed a Trónok, az Akaratszellemek fényes akarata is. A 8. szféra legyőzésével, a gonosz erőit a Krisztus-impulzus jó erőivé metamorfizálva megnyílik az út az igazi istenekhez, a „világközép” hierarchiáinak lényeihez, akik megőrizték hűségüket Krisztushoz. Krisztus minden embernek megadja a gonoszt jóvá alakító erőt, mivel nemcsak a Golgotai Misztériumot hajtotta végre, hanem a „pokolba” való leszállást is. Ezért *két felemelkedésről* [az orosz nyelvben a „вознесение” a felemelkedést is, és a Mennybemenetelt is jelentheti. ford.] kell beszélni. Az egyiket akkor hajtotta végre, amikor áthaladt az „ember kapuján”. Ezt látták az apostolok. A másodikat Krisztus akkor jelenítette meg, miután leszállt a „pokolba”, és miután áthaladt a „természet kapuján”. Valójában *felemelkedett a pokolba, hiszen legyőzte azt.*

Krisztus, magán hordva a világ mindkét tengelyét, leereszkedik a tudatával, összeszűkíti azt magában, áldozatot hozva az emberré válás lehetőségéért. Más értelemben pedig eközben felemelkedik a saját hatalmas áldozatának függőleges tengelye mentén. A Világegyetem határán, melyet a rajta „porosodó” anyag jelzett, az a feladat keletkezik, hogy megszüntesse az anyagot, ami azt jelenti, hogy a világlemniszkáta metszéspontján való áthaladást az anyag átszellemiesítésének ügyévé kell tenni. Ezt a feladatot kapja a Golgotai Misztérium után az ember is. De az ahrimáni lények pánikszerűen félnek az embernek ettől a feladatától. Az anyagon kívül attól félnek, hogy elveszítik saját létüket, de Benedictus a Misztériumdrámában ezt mondja Ahrimánnak:

Te majd más létbe mész át,
Mivel munkádat befejezted.

A Feltámadás misztériumát, mint az anyag leszállásának és materializálódásának szakaszából az anyag felemelkedésének és átszellemiesedésének szakaszába vezető evolúció egyetemes fordulatának apoteózisát különösen nehéz megérteni. Még Rudolf Steiner is csak „a Golgotai Misztérium megismerésének előfokait” [„подступы к познанию Мистерии Голгофы”] adta nekünk. Rájuk támaszkodva törekednünk kell legalább valamennyire felemelkedni ezen a megismerési úton, és az első, ami ilyen esetben feltárul – az éppén Krisztus felemelkedésének kettős jellege.

E tény objektív előidézetttségének módszertani alapja van. Krisztus, mint az Atyai Világalap kinyilatkoztatásának centrális, középső ereje hat a megvalósításában mindhárom Hiposztázis részeként, vagyis *minden cselekedetének hármasság és háromság jellege van.* Ilyennek kell lennie a felemelkedésének is. Ez egyrészt helyreállítja az evolúció földi adottságának kapcsolatát a Szent Szellem Hiposztázis kinyilatkoztatásában lévő kiinduló ponttal. Krisztus abban az úgymond „irányban” emelkedett fel, legyőzve az anyagi lét illúzióját és a halál illúzióját. És ez a világlemniszkáta *első hurokja fölé* való felemelkedés. Onnan küldte le Pünkösöd ünnepén az apostoloknak a Szellemet, a Vigasztalót, a tudás és igazság szellemét. Így lettek létrehozva a Golgotai Misztérium megismeréséhez az előfokok előfeltételei. Elküldte az apostoloknak az isteni Szófiát, az isteni Bölcsességet, amely az új korszak 1899-es beköszöntével az embereknek Antropozófiaként jelent meg. Segítségével az ember szabadon,

teljes Én-tudatból „tudja elérni az érzékfelettit a benne élő szellem által, ha elfogadja Krisztust” (GA214, 1922. 07. 30.), hogy beteljesítse Püünkösd hatalmas célját: „az intellektuális élettől ismét a spirituális életbe hatolni” (GA93, 1904. 05. 30.), vagyis felemelkedjen az igazsághoz, lemniszkátyszerű formát adva a tudathoz. És eközben felemelkedik a világ kezdeti és mindent átfogó ideájának mérhetetlen magasságaiba, az általa létrehozott létformák és fejlődési formák teljességébe.

Krisztus azonban az Atyaisten-Hiposztázisnak, a világszubsztancia régensének tette irányában is felemelkedett. Az Atyaisten-Hiposztázis annak a világszubsztanciának a régensé, amely az Atyai Világalap tudatának, elsősorban az emberi fizikai test szubsztanciájának új formája, amely szubsztancia az anyaggal való túlzott terhelése következtében elkezdte a szellemet, a világtudatot tükrözni, nem engedve sem önmagába, sem önmagán keresztül. És ennek a testnek feltámadásra van szüksége. Ez a felemelkedés, a világlemniszkáta *második hurokjába* való felemelkedés másik aspektusa, amely a gondolkodó szubjektumot még ismeretelméleti vetületében a lét törvényeinek szférájába vezeti.

Végül Krisztus felemelkedett a saját szférájába, a középsőbe is. Legyőzve a halált, a gonoszt jóval győzte le. Most az ember morális átalakítása válik a teste feltámadása kezdetének fő feltételévé, de ez az átalakítás ugyanakkor a tudati forma metamorfózisával kezdődik, vagyis a Krisztus útján járó embernek a Szellem- és az Atya-Hiposztázisra való támaszkodásával.

Ennek a három támasztéknak az egységében Krisztus felemeli az embert az Életszellemben – az „örök életben” való feltámadásra, amely lényegében a világ legmagasabb moralitásának az örök élete. Rudolf Steinernek valóban felbecsülhetetlen értékű közlései szerint a názáreti Jézus testének feltámadása éppen Krisztus Nap-Életszellemében [в солнечном Жизнедухе] történt. Ezt az Életszellemet a Napról hozta magával Krisztus, a Nap szférájában hagyva Szellememberét (GA148, S. 204-205; GA112, S. 270–271; GA130, S. 222–223). Az Atyai Világalap éppen ebben az Életszellemben küldte a Fiút a „világba”, rábízva „mindent”. Ebből pedig az következik, hogy az utolsó, a legmagasabb feladatot, melyet a mi ciklusunkban meg kell oldani, a Föld-eonban úgymond csak előzetesen lehet megoldani. És ez a feladat az ember számára az, hogy saját fizikai testét individuális módon *önmaga* alakítsa Szellememberré.

A Szellememberben az emberek egy hatalmas egységbe olvadnak, de megőrzik benne a saját megismételhetetlen, az evolúciós ciklus során kiküzdött vonásaikat. Ezt a feladatot majd teljes egészében emberi lények egy bizonyos mennyisége tudja megoldani, csak a hetedik eon végére – az eljövendő Vulkan idejére. És Krisztus ennek a feladatnak a megoldását magára az emberre hagyja, hogy ne fossza meg őt ennek értelmétől. Az embereknek egységes életük van, és annak legmagasabb szintje a „nem én, hanem Krisztus énbennem”, vagyis az Én-Életszellemben énbennem princípium megvalósításával tehető individuálissá. De ez az általános az embert a legmagasabb *individuális*hoz az Atyai Világalap ösztudatának feltámadásán, mint az ember fizikai testének feltámadásán keresztül vezeti fel, amely akkor individuális Én-Szellememberré válik. Akkor az ember teljes mértékben kifejleszti az Atyai Világalap Hiposztázisainak háromtagúságában a *negyedik princípiumot*, és a 10. hierarchia teremtő lényévé válik.

Rudolf Steiner egyenesen azt mondja, hogy a „pokolba” való leszállással „a feltámadás *másik pólusa* adott” (GA223, 1923. 04. 01.), és hogy Krisztus szellemi lényé kezdeti kettős megjelenésének (mint Isten és mint ember) a határa „a pokol kapujánál” volt (uo.) Ez a határ természetesen a halál jelensége volt, ráadásul *szubsztanciális* (a határ), melyet az ember *lelke* is elszenvedhet, ha a Föld magjának és 8. rétegének „ellenmoralitásához” fordul.

Krisztus, miután a halál jelenségét az új élet csírájába fordította, felemelkedett a közép isteneinek szférájába, ami számukra szabad átjárást jelent a világlemniszkáta alsó hurokjából a felsőbe és fordítva. Így kezdődött el a mi evolúciós ciklusunk kezdetének egyesülése a végével, a végének pedig a kezdetével, ami a Világegyetemet a hatalmas végső összegységéhez vezet, melyben az ember szabadságban és szeretetben újra egyesül az Atyai Világalappal.

Ennek a hatalmas feladatnak az ismeretelméleti lemniszkátára való vetülete az 5., 6. és 7. elemeinek hármasságában adott. Benne a 6. elem játszik mozgató, vezető szerepet. *A személyiség, ahogy kiépíti kapcsolatait mind a létrejötték mind a majd létrejövők egyetemességeivel, úgy a megismerés egyetemességeivel, mint a társadalmi egyetemességekkel, felkészíti magát arra, hogy végül egybeolvadjon a hatalmas összegységgel, és ne veszítse el magát benne.*

*

Most pedig tegyük fel magunknak ezt a kérdést: a világstruktúra mely pontján ment végbe a Golgotai Misztérium, ha a lényegét a megjelenésétől külön vizsgáljuk? A maja felszínén jelent meg, az érzéki módon észlelhető anyagi földi szinten. De a lényege eközben rejtve maradt az emberek számára. Hogy ehhez a lényeghez közeledjünk, éppen ahhoz kell fordulni, hogy az evolucionálódó világ struktúrájának kereszt formája van. Ezen a kereszten, általa szerveződve, a fejlődés lemniszkátaszerű formát ölt. Ahhoz, hogy a lemniszkáta két része egymással kölcsönhatásba kerülhessen, ahogyan mutattuk, részlegesen fedésbe kell, hogy kerüljenek. Az átfedésük területe minden eon, amitől a fejlődés egész képe minden egyes eonnal erősen megváltozik. A héttagú ciklusban a földi eon a kulcseon. Benne a lemniszkáta metszéspontja pontosan egybeesik a kereszt metszéspontjával. Ezért itt van az összes evolúciós átalakulás fő központja. És ezért az akaratszellemeleknek az ősi Szaturnusz idején a teremtés oltárára helyezett szubsztanciájának éppen itt, a „másikban” kell az Isten ereje által a Szellememberrel egy szintre helyeződni, az ember tulajdonává válva. Ebből kiindulva jogos, ha azt mondjuk, hogy a Golgotai Misztérium a saját lényegében a világstrukturáló kereszt keresztelkedésében ment végbe. Krisztus ott az ember fizikai testét a saját Életszellemének magasságába emelte, az Atyai Világalap tudatát pedig az Atyaisten fizikai szubsztanciájának formájában levezette a saját Életszellemének fokára. Így egy univerzális, az egész ciklus számára középső konstelláció jött létre, mint a ciklus kezdetének és végének legmagasabb, az istenek által előidézett szintézise. És ez egy új képződménnyé vált a ciklusban, hiszen Krisztusnak senki sem tudta *megparancsolni*, hogy hajtsa végre a Golgotai Misztériumot. Ebben a felvezetésben-levezetésben nyilvánult meg Isten teremtés iránti szeretete és az Ő szabadsága. A Golgotai Misztériumnak mondhatjuk, hogy ez a fő lényege tárul fel a Föld középpontjában, magjában. És könnyű ezt megérteni, ha meggondoljuk, hogy a Golgotai Misztériumon *kívül semmi* sem maradt a világban.

És ebben az esetben természetesen azt is könnyű megérteni, hogy „mindaz, amivel akkor találkozunk, amikor a Föld mélységeihez fordulunk, a harmadik [az embertől felemelkedve, vagyis az 1. G,B,] hierarchia megnyilvánulását vizsgáljuk” (GA121, 1910. 06. 11.). Ezek pedig a Szeráfok, Kerubok és Trónok, az evolúció középső erői – az igazi istenek.

Ilyen módon a földi középpont két aspektusú. Benne a legmagasabb hierarchikus – a világlemniszkáta alsó hurokjából van. A felső hurokjából ment végbe a Föld magvában az akadályok szellemeinek, a gonosz szellemeinek felhalmozódása, egyfajta „antivilág” jött létre, az „ellenmoralitás” világa. A Golgotai Misztérium nem semmisítette meg ezt a gonoszt, hanem csak „száműzte”, mivel az

emberi evolúció elkerülhetetlen következményeként jött létre, belépett az emberiség, minden egyes ember karmájába, és csak ők általuk lehetséges a jóba való átalakításuk. A Golgotai Misztérium reális erőt ad ehhez az embernek, amely elegendő a gonosz feletti végső győzelemhez, ahhoz, hogy a legmagasabb jót teremtsen meg belőle. Egy ilyen feladat megoldásához nem elegendő csupán az emberek jó szándéka, itt még szükséges a gonosz *szubsztanciális* legyőzése az ember természetében, a *halál* legyőzése. Csak a test feltámadása adja a gonosz feletti végső győzelmet. Ezért a három aspektusának egyikében, a Föld középpontjában a Golgotai Misztérium a szubsztancia megváltoztatásává vált, ami csak az emberek érzékfeletti látása számára mutatkozott meg, amit kezdetben még az apostolok sem tudtak megérteni, és amiről most Rudolf Steiner Szellemtudománya ad nekünk hírt.

Nos, Föld „felszínén” a Golgota kettős módon jelent meg: a luciferi felszínen és az éteri-fizikain, ahol az igazi istenekkel szemben Ahrimán áll a saját szándékaival (l. 27. ábra)

Amikor „három Golgotai Misztériumról” beszélünk, ezalatt természetesen (ezt még egyszer aláhúzzuk) nem valamilyen térbeli-időbeli különbséget értünk, hanem csak a hármas irányultságát. Ezzel összhangban Krisztus felemelkedését is *hármasnak* kell elgondolni. Krisztus a Föld középpontjában felemelkedett az Atyaistenhez és rajta keresztül az Atyai Világalaphoz. Mind a kettőre gondolt, amikor ezt mondta: „az Atyához megyek”. A Föld felszínein Krisztus felemelkedett a Szent Szellemhez és a modern világhoz, a ciklus végéig tartó evolúció emberéhez, amely evolúcióban Krisztus az emberi Én Istenének jeleníti meg magát; és felemelkedett még Saját Életszellemben, feltámasztotta a názáreti Jézus fizikai testét az Életszellemben, minden embernek utat mutatva Ő magához.

A felsorolt vizsgálatok lehetővé teszik számunkra, hogy konkrétabban megértsük a Jordán-keresztelő Misztériumát. Fentebb már megjegyeztük, hogy Krisztus a názáreti Jézus testébe ugyanazon az úton érkezett, ahogy a Földön az összes ember megtestesül. Jézus Énje eközben ugyanazon az úton távozott, ahogy az összes ember exkarnálódik. Vagyis ez a Misztérium a lemniskáta *felső hurokján* belül ment végbe.

Krisztus pedig, emberré válva, a földi észlelés szerveivel látta meg a világ külső határát, amit korábban maguk az istenek sem ismertek. A világ luciferi hierarchiák hatásával előidézett határának *erre az oldalára* került, ezzel lényegi jelleget adott neki. Akkor követjük ebben Krisztust, ha a Golgotai Misztériumra a tisztán külső, teljesen exoterikus tekintettől átmegyünk, hogy úgy vizsgáljuk, mint a Föld éteri-fizikai felületén zajló történést, vagyis az egyszerű teológiai vizsgálatától az ezoterikus vizsgálatához fordulunk. És csak ebben az esetben nyílnak meg számunkra az előfokok annak megértéséhez, hogy Krisztus az érzéki valóságnak erre az oldalára állva visszafoglalta ezt Ahrimántól, a haláltól. Ez az érzéki valóság azóta megszűnik pusztán tükrözni az emberben a létező valóságát, és mint létező nyilatkozik meg, mint elemi szellemek seregeinek létezése.

Ahrimánnak mindezzel fel lett téve a kérdés: lenni vagy nem lenni. És ez a kérdés Ahrimán földi inkarnációjának idején éri el legnagyobb élességét, amikor ő is a természet szönyegének *ezen az oldalán* áll, először kap lehetőséget, hogy a világot emberi érzékszervekkel észlelje. De Ahrimán másként jut ehhez a lehetőséghez, mint Krisztus, mivel az ő lakhelye, uralmának fellegvára ott van, ahol Lucifernek ellenhatva, Lucifer gyengeségének pillanatában a szellemet az anyagig sűrítette a kinyilatkoztatás

kimerülő kiterjedésében – a Föld belsejében, a „fizikai alattijában”, abban a rétegben, melyet az okkultizmusban „tűzföldnek” neveznek (ez a 6. réteg).

Ennek a rétegnek a szubsztanciája „tisza akaratból, az élet eleméből, vég nélküli szenvedélyekkel áthatott mozgásból” áll. Ez egyszerűen egy „akarat-tárház” (GA94, 1906. 06. 12.). Ez a réteg „asztrális állapotú”. Az állati életnek, valamint a Földön végső soron minden anyagnak is az ősforrása (hiszen az anyagi, a halott az élőbből származik, az élő pedig a lelkiből, az asztrálisból). (l. GA96, 1906. 04. 16.). Ebből a rétegből állandóan erők haladnak a felette elhelyezkedő réteghez, a „termékeny földhöz” [к «плодородной земле»], attól pedig az ásványi földhöz mennek fel csatornáknak, és üres üregeibe tüzes anyagtömegek préselődnek, földrengést, vulkánkitörést okozva (l. GA97, 1906. 04. 21.) A 6. rétegbe lett száműzve az ősz-tűz, a Föld belső, Ahrimán szolgálatába állított erői (l. GA107, 1909. 01. 01.).

Ebből a 6. rétegből érkezik Ahrimán, és egyesül az ember fizikai testével. Lemaradt arkangyal rangjában testesül meg a Földön. De nála magasabban (vagy „alacsonyabban”) állnak még erőteljesebb ahrimáni lények – lemaradt személyiségzellemeik, akiket az okkult hagyományban azúráknak (vagyis nem-isteneknek) neveznek, a Bibliában, az Apokalipszisben pedig a Sátán, az Antikrisztus, Szórárt képviseli őket, akik nem váltak elohákká (az elohák teremtik a bolygókat!). Az Antikrisztus a saját lényével abban gyökerezik, hogy a (mostani) Napban egyfajta „ellennapot”, „nap-démonizmust” képez. De az Azúra-Antikrisztus uralkodik a 8. szférában is, a Föld 8. rétegében is és a magjában is. Őt Ahrimán-”arkangyal” földi inkarnációja patrónusának nevezhetjük.

Az azúra valójában egybe húzza, megszilárdítja az anyagot. És ha ez a tevékenysége gyengül, akkor az anyag – az érzéki észlelés szempontjából – „fantasztikus” tulajdonságokat kezd kinyilvánítani. És akkor a 8. réteg ahrimáni lényei számára lehetőség nyílik, hogy a materializáció fenomenjának „külső” oldalára lépjenek át. Az érzéki világban ezt a Föld-belső energiáinak: mágnesesség, elektromosság növekvő hatása kíséri.

Úgyszólván ezek az előfeltételei annak, hogy Ahriman megjelenjen a Föld érzékszerveink számára elérhető felszínén. És ő abban a reményben érkezik, hogy sikerül örökre elvágnia a Földet a Golgotai Misztérium hatásától, hogy kitulajdonítsa az emberi érzéki észlelések világát, csak az anyagi világegyetemet megjelenítve neki, a gondolkodás számára pedig csak a reflexiót hagyva.

Ahrimán szubsztanciálisan ezt csak akkor érheti el, ha kivonja a négy étert (erről részletesebben később) a világeóteritással, a khthonikus istenek világával való kapcsolatából, önmagával, a Föld fizikai-alattijával – ezek pedig az elektromosság és a mágnesesség erői – áthatva a négy alkímiai elemet: az anyag négy halmazállapotában megjelenő földet, a vizet, a levegőt és a tüzet, eközben véglegesen leigázva az elemi lényeket, később pedig magát az embert is.

Ezek az Azúra-Antikrisztus által inspirált Ahrimán céljai és feladatai a Krisztussal való harcban. Ezek Ahrimán általi megoldása végtelenül veszélyes helyzetbe állítja az egész földi kultúrát és civilizációt. És a minimum, ami eközben az embertől elvárható: ennek a veszélynek és lényegének megértése. Itt véleményünk szerint azzal kell kezdeni, hogy kibogozzuk, miben különbözik Ahrimán inkarnációs folyamata Krisztus emberré válásától.

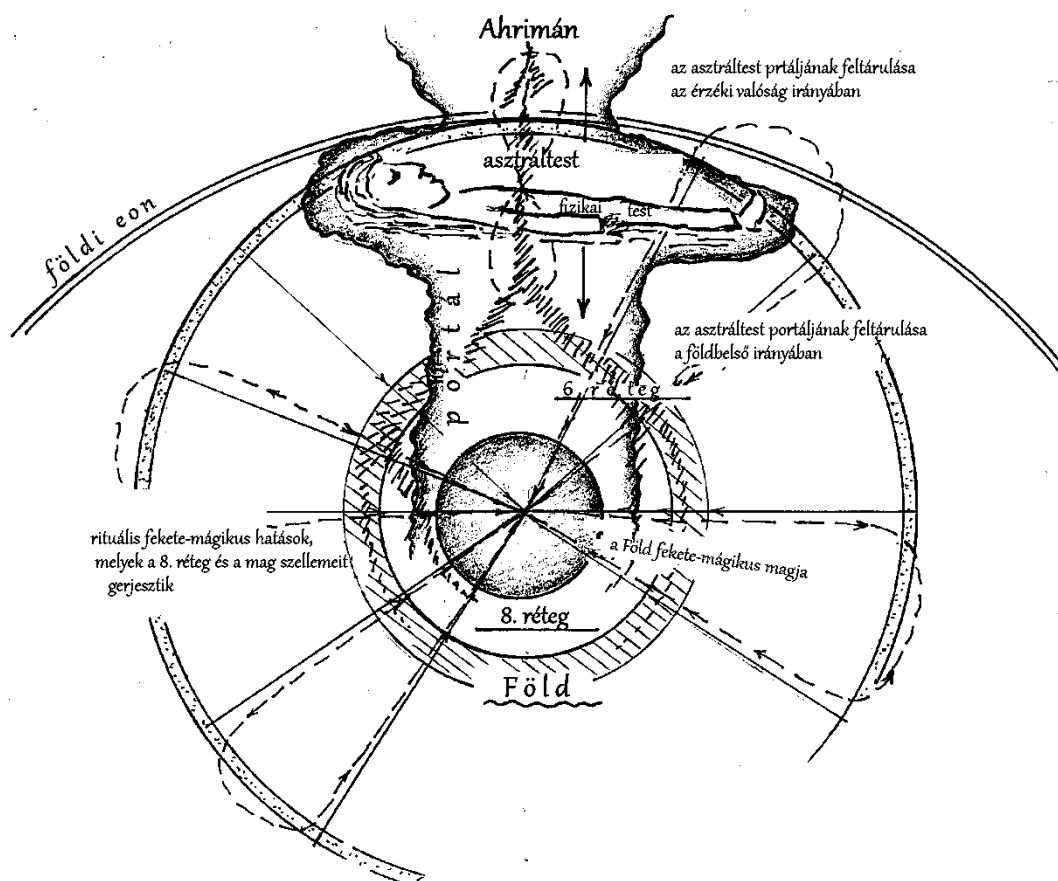
Amikor Keresztelő János a Jordánnál a názáreti Jézust vízbe merítette, akkor Jézus asztrál- és éterteste részlegesen kihúzódott, ami lehetővé tette a Krisztus énjének, hogy belépjen Jézus testébe, Jézus Énje pedig, amely kissé korábban, a Jordánhoz vezető út előtt kilépett a testből, visszatért a luciferi

istenek világába, melyben ugyanakkor az evolúció ciklusa kezdetétől fogva állandóan jelen van Krisztus is, ahol Lucifer hosszú időn keresztül „Krisztus fivére” volt.

Ahrimán a Föld belsejéből jött, amelyre az ember asztrálteste a halál pillanatában általában nem nyílik meg. A Föld-belső sötét mágiájával az emberek általában a fekete mágia szertartásainak segítségével lépnek kapcsolatba saját asztráltestükkel, ezek közül különösen erős az ún. „fekete mise”. Ahrimán inkarnációját ilyen módon nem idézhette elő a természet és fejlődés normál törvényeinek hatása. Egy olyan fizikai testet kellett létrehozni, amelynél az asztráltest képes lenne megnyitni a fekete-mágikus Föld-belső irányában, a mai népszerű ezotéria nyelvén kifejezve „portált” tudjon ott képezni, vagyis egyfajta „kapukat”, melyeken keresztül az szellemi világ lényei képesek lehetnek valós módon, nem pedig csak az ember képzeletében, átlépni az érzéki realitás oldalára. És feltételezhetően egy ilyen test lett létrehozva 1998-ban. Benne sok mindennek a techno-mágia alkotásának kellett lenni, robotszerűnek, digitálisnak, amely egyesíti a biológiai struktúrát a fizikai alatti elektromágnesességgel; de teljes egészében biorobot nem lehetett. Ennek a testnek rendelkezni kellett *emberi* asztrál- (és éter- és fizikai) testtel. Vagyis természetes úton kellett megszületnie, de ebbe a természetes testbe a Föld ahrimáni misztériumainak középpontjában valamilyen módon bele kellett „építeni” (implantálni?) valami technikai-sötét-mágikust. Aztán pedig, amikor ez a test elérte a 18. évet, még egyszer egy különleges szertartással hatni kellett rá, fekete mágusok, ahrimáni beavatottak által, és ez a szertartás képes volt asztráltestét egy „portállá” változtatni, amely megnyílt a Föld 8. rétege és magja irányába, és akkor Ahrimán lényé egyesülni tudott vele, ennek köszönhetően pedig az emberi (vagy „félleg emberi”) lény fizikai testével is. Egy ábrával magyarázzuk az elmondottakat (28. ábra).

*

Most az maradt hátra, hogy megvizsgáljuk, milyen módon lett megnyitva az asztráltest „portálja” a speciálisan erre a célra megalkotott fizikai testnél. Ehhez a testhez, ahogy már mondtuk, különös erejű, vagy különös erővel betöltött fekete mágikus szertartásra volt szükség. A fekete-mágus testvériségek által évszázadok óta gyakorolt szertartást választották: a „fekete misét”. Ezt a keresztény misével szembeni ellenhatás céljával végzik, ezért teljesen az *ellenmoralitás* alapjára épül, a földi emberek szemszögéből pedig kirívóan amorális, antimorális. Azoknak az embereknek, akik ezt végrehajtják, természetesen nagyon erősen el kell tévedniük a saját evolúciójuk útján, de ez már más kérdés. Számunkra itt fontos, hogy megértsük, hogy annak a Földbelsőnek a világa szintén rendelkezik a saját létezése *törvényeivel*, és azok ellentétesek annak a világnak a létezési törvényeivel, melyet Krisztus az evolúcióban vezet. Ez a gonosz titkainak egyike. Azoknak a törvényeknek a győzelme az ember számára végső, lelki halált jelent, míg az amorális, amely az Én-tudat kezdeti formájának létesülési nehézségeiből ered, megterheli a karmát, de a jövőbeli inkarnációk menetében leküzdhető.

28. ábra

A papság, az egyházi körök állandóan a „fekete mise” végzésével vádolják az „árnyéktestvéreket”, és egészen szörnyű dolgokat mondanak róla: hogy ennek során fiatal szüzek csoportos megerőszakolását hajtják végre, sőt egészen az emberáldozatokig is elmennek, stb. Mindebbe nem fogunk belemenni, hanem megpróbáljuk itt a legfontosabbat megérteni. A „fekete mise” célja, hogy *maximálisan felgerjessze a Föld 8. rétegének és magjának lényeit* abból a célból, hogy ösztönözze őket arra, hogy a Föld felszínéhez közeledjenek, hogy ott ennek a „misének” a végrehajtói egyfajta összhangba, rezonanciába kerüljenek velük, és erőket és inspirációkat kapjanak tőlük földi ügyeikhez. Számukra ez az emberek feletti hatalomért vívott harc eszköze, de valójában ez *nem az ő hatalmuk*, hanem a fizikai alatti világ szörnyű azurikus lényének a hatalma.

Mivel az Ahrimán inkarnációjának kutatására használt módszerünk a tünetek tanulmányozására épül, ezért nem hagyhattunk figyelmen kívül egy rendkívül feltűnő eseményt, egy – mondjuk így – színpadi eseményt, amelyet még a széles körű sajtóban, az interneten is „fekete misének” neveztek. És ami érdekes, hogy ugyanakkor elhangzott, hogy „portált” nyitottak az Antikrisztus számára. Úgyhogy ez az ötlet nem a miénk. Mi csak pontosítást teszünk hozzá: Ahrimán inkarnációja hierarchikus rangjánál fogva nem az Azúra-Antikrisztus eljövetele. Az Antikrisztus csak a legfőbb támogatója ennek az inkarnációnak, és az inkarnáció gyümölcseinek sikert kell hozniuk a Krisztussal való harcában.

Ezt az előadást valaki még Misztériumnak is nevezte, és a Szent Gotthárd-alagút megnyitásokor került rá sor. Véleményünk szerint nagyon örömteli tény, hogy ezt az eseményt (a továbbiakban „performansznak” nevezzük) a különböző világnézetű és vallású irányzathoz tartozó, a szellem kérdéseire való érdeklődést és viszonyt nem elvesztő emberek egységesen értékelték. Ez arról beszél, hogy még nem az egész emberiség süppedt bele egy felébreszthetetlen alvásba. És az ő véleményükhöz

csatlakozunk. Ezt nem lehet nem megtenni, ha videófilmek sorát nézzük, melyek részletesen bemutatták azt a performanszot. Úgy mutatták be, hogy a Föld lakosságának széles rétegei *megértsek* jellegét és értelmét. Ahrimán, kijőve a Föld érzéki síkjára, nem akar titokban maradni. De hogy az emberek hogyan fogadják, arról a megfelelő propagandának kell gondoskodnia, és természetesen ő magának, hírt adva magáról az emberiség társadalmi életében. De csak olyan emberek közegeiben tud megjelenni, akik évszázadokon át készítettek elő az útját a „fekete mise” szertartásában. Ezek az emberek ma a világhatalom intézményét (establishment) és széleskörű szolgálatát alkotják. Egészen biztosak lehetünk abban, hogy ők mindent úgy tesznek ebben a kivételes esetben, ahogyan kell, de feltétlen szükségszerű volt mindenkinek megmutatni, hogy hosszas munkájukat siker koronázta. Ezért a performanszot a társadalmi élet széles síkjára hozták elő. Természetesen a „mise” teátrális, stilizált, rejtett, a nyílt megjelenéseiben elfátyolozott volt, de egyidejűleg felerősödött az okkult hatásuk, a tudatalattira gyakorolt hatásuk.

Mindezt egyáltalán nem egyszerű részletesen leírni. Látni kell a performanszot, törekedni beleélni magunkat, habár ez a foglalkozás egyáltalán nem a kényelmesek közül való, és nem veszélytelen a lélek egyensúlya számára. Ember-zombik vonulnak benne, munkások zuhannak le a sziklákról a szakadékba (mi ez – emberáldozatok ábrázolása?), szőrmébe burkolt szellemek tombolnak, egy bizonyos lény a levegőben bukfeneczik vagy a fájdalomtól vagy a félelemtől szélesre nyílt szájjal. Mi ez – „nyugtalan lélek”? A „performansz” főszereplője Baphomet! Ezt ott egyenesen meg is mondják.

Egyfajta próbabábut mutatnak, mintha az Istenanya alakját ábrázolná. Ez felszakad a közepén, és vörös folyadék ömlik belőle patakokban. Egy nagy tálcán bárányt visznek be. Áldozatként? Egy mozgó vasúti platformon balettművészek (Chile-ből hívták meg őket) stilizált formában ábrázolják a „promiszkuitás bűnét” (mint a mozgás, a haladás princípiumát?) stb. Mutatnak órát értelmetlenül keringő mutatókkal, amit lehet az idők, minden elmúlt végének és valami teljesen új beköszöntének értelmezni.

A közönséget, melyet az a megtiszteltetés ért, hogy láthassa a performanszot, gondosan kiválasztották. Ott van a politikai elit is, az okkult páholyok elitje (mágusok, mesterek), a mindenütt jelenlévő Merkel, természetesen, úgy tűnik, a svájci kormány összes tagja (ha pedig nem az összes, az egy kiegészítő tünet), vendégek az USA-ból, stb. A videón látszik, hogy a vendégek, leszállva a vonatról, mennek az alagúthoz. Valakit rögtön díszes limuzinokba ültetnek. Ki lehet az, ha Merkel gyalog megy? Észre lehet venni, hogy az alagúthoz igyekvők közül sokan zavarban vannak az újságírók, filmesek jelenléte miatt. Nem szeretnék láthatóvá válni a felvevőkamerák előtt. Mindannyian tudják, hogy eddig a pillanatig a „fekete mise” titkainak feltárását a legszörnyűbb módon büntették²⁰. Itt pedig minden látható az egész világ számára, az általuk lenézettek mindegyike számára! Azok még nem teljesen értették meg, hogy „betelt az idő”! Ő eljött! Mostantól minden másként lesz. „Egészen újat” fog teremteni, radikálisan különbözőt attól, mint amiről az első, a „hamis” Messiás beszélt. A fekete mise betöltötte rendeltetését. *Mostantól fogva és a jövőben a kultúra és civilizáció egész élete a „fekete mise” végrehajtása lesz.* Ezt pedig naponta észleljük!

A performansz helyszínét okkult módon nagyon helyesen választották ki: ez egy gigantikus kőtömeg, amely 2,5 km magasságot is eléri. Az alagút megépítésével nagyon siettek. Feltétlenül be kellett fejezni az előre kitűzött időpontra, és 11 milliárd euróba került. A misztérium-cselekedetben mindennek jelentősége van. Az emberek és Ahrimán századokon, évezredekken át egyfajta „alagutat” vájtak az emberi agy „kő-”tömegében,

²⁰ „A mesterré avatás esküje annyira szörnyű, hogy lehetetlen elismételni” (GA93, 1904. 12. 02.).

A performansz vendégei

Nos, az elsők, mint mindig, az elit: a francia elnök, Németország kancellár asszonya és mások

Ezek pedig kik? A világ mágusai? Á, dehogy! – **az összes vallás képviselői!**

„Nyugtalan lélek”?

egymás felé haladva. Fokozatosan közeledtek egymáshoz. A materialistán gondolkodó tudósokat, amikor felfedezéseiket tették, egyre inkább Ahrimán sugallatai inspirálták. A számítógép a tudomány és a technika csodája, utánozza az emberi agyat, az agy gondolkodási sőt pszichikai funkcióit is, s feltalálása már 10 és 20 évvel ezelőtt is arra a gondolatra vezethette az éles látó okkultistákat, hogy a „fal”, amely még elválasztja a két „alagutat”, a leginkább elvékonyodott, és Ahrimán hamarosan megjelenik az emberi érzékszervi észlelések valóságában.

A performansz helyének kiválasztásában egyenes okkult értelem is volt. Rudolf Steinernek vannak közlései arról, hogy a Sziciliából jövő fekete mágia-áramlatok ezen a területen, Tessinen keresztül irányulnak tovább Európába (emlékezni kell a „Kalot Bobot” kastélyra, a bibliai Iblisre stb.). Sőt Rudolf Steiner nem tanácsolta az orosz euritmistának, Tatyjana Kiszjeljevának, hogy Tessinbe menjen pihenni.

Okkult helyességgel választották ki a performansz dátumát is: 2016. június 1. Június: Keresztelő János ünnepének ideje, amikor a természet elemi szellemei a legnagyobb mértékben hagyják el a földet, és szellemi magasságokba emelkednek a Föld aurájában. A Föld ettől különösen erősen *materializálódik*, *ahrimanizálódik*. Mivel a János-ünnep június végére esik, ezért Uriel Arkangyal – a nyári időszak vezetője az évkör negyedrészeiben, és a kozmikus intelligencia és a *történelmi lelkiismeret* képviselője, a hónap elején még nem teljes erejében jeleníti meg magát, és ezért ekkor különösen „kényelmes” kihívást intézni ellene az ellenmoral oldaláról.

Magától értetődően nem szabad azt gondolni, hogy Ahrimánnak a testtel való egyesülése ugyanabban az alagútban tudott megtörténni, valahol nem messze a performansz helyszínétől. Nem, az csakis az ahrimáni misztériumok főtemplomában történhetett meg, a fő hierofantjaik jelenlétében – ők különös erejű fekete mágusok. De ennek a misztériumnak a végrehajtásához is mindannak a széles körű „akkompanement”-jére (kíséretére) volt szükség, ami a Földön a fekete mágiához tartozik. Az alagútbeli performansznak ebben vezető szerepet kellett játszania. Mindebben mély okkult értelem volt.

Ahogy a 27. ábrán megmutattuk, a Föld mint bolygó, állandóan egyfajta „forrásban”, egy lemniskátaszerű erjedésben van. Hiszen a Föld egy élő fejlődő szervezet. Felszínének minden pontjáról elemi lények seregei *magukba veszik* az emberek lelki-szellemi tevékenységeinek összes

megnyilvánulását, és a Föld középpontjába viszik. Ott, a középpontban, a magban vagy az I. hierarchia lényei vagy az azurikus lények ragadják meg, és metamorfizálódnak, kifordulnak és visszaáradnak a földi felszínre. Az első esetben morális impulzusokkal, a hierarchiák erőivel gyarapodnak, és erősítik az emberekben a morális lelkesedést. A második esetben a fekete mágia erőit hozzák a felszínre az emberek számára. Így vagy a mag és a 8. réteg sötét szellemeinek a morális megvilágosodása, vagy az emberiség 8. szférába való lecsúszása megy végbe.

Erről tudtak az ősi Görögország khthonikus misztériumaiban, és ezért ezek a misztériumok számítottak a legnehezebbeknek és legveszélyesebbeknek. És ez így maradt a mai napig is. Aki az ő útjukon akar belépni az érzékfelettibe, attól a morális megtisztulás rendkívül magas fokát követelik meg.

Ahhoz, hogy a Földnek ebben a lemniszkátaszerű körforgásában elnyomják, visszaszorítsák az emberek morális erőinek hatását legalább Ahrimán megtestesülésének misztériuma – úgymond a „nagy misztérium” – idejére, a Föld teljes fekete mágiájának „kis misztériumaira” is szükség volt. Az pedig, ami az alagútban volt, nos az közvetítette az egymással való kapcsolatukat.

Ilyen módon Ahrimán, a véleményünk szerint 2016. június 1-én lépett a földi inkarnációjába, azután, hogy a számára kijelölt test elérte a 18. évet.

A mai napig valahogy külsőleg, társadalmi formában még nem jelenítette meg magát, de előbb vagy később ez meg fog történni, akkor pedig a megtestesüléséről való beszéd szilárdabb talajra tesz szert. Ugyanakkor már most vannak olyan tünetek, amelyek a társadalmi élet „fátyla” mögötti jelenlétéről beszélnek.

Az ilyen típusú tünetek közül a legjelentősebbnek Donald Trump 2016. novemberi USA-elnökké való választását tartjuk. (Itt hasznos lenne, ha még egyszer ahhoz fordulnánk, amivel a trilógiánk második részét befejeztük. Ugyanakkor ezt nem tesszük meg – túl nagy és jelentős az általunk ott érintett események csomója, és nem minden gondolat publikálható azonnal róla.) A mai napig senki sem tudja megérteni, hogyan tudott ez megtörténni. Tisztán politikailag, mivel nemcsak az USA-ban, hanem az egész világon a kormányzatban a „baloldaliak” dominálnak, Trumpnak semmilyen esélye sem volt, ugyanakkor a politikában az ilyen szintű események nem maradhatnak megmagyarázatlanok, és ezért „a hajánál fogva ráncigálnak elő” különféle „orosz nyom” típusú kitalációkat: orosz hekkereket, akik állítólag eltorzították az amerikai választások eredményét.

Elnökké válva Trump annyira meggyőzően, bátran, és ami a legfontosabb: eredeti módon viselkedett, amelyet az USA egyik korábbi elnöke sem engedhetett meg magának. Élő módon számításba vette a világ modern politikai életének *különösségét*, nevezetesen az *irracionalizmusának* maszkját, és közönséges, nyárspolgári lényegének nyílt leleplezését állította ezzel szembe. Úgy viselkedett, hogy szó szerint lemásolta Mefisztó viselkedését „Auerbach pincéjében” a goethei Faustban. Nyíltan gúnyolni kezdte az USA „demokratikus” berendezkedését, semmire sem becsülve annak sem oszlopaikat, sem intézményeit – „végtelen” hatalmának szimbólumait: NATO, ENSZ, FED stb. Nem egyenesen, de teljesen érthetően ezt mondja nekik: mindaz, amit akartok, csak annyi, hogy bárki, akár az ördög, lyukat fúrjon nektek az asztalon, és onnan szökőkútként csordogáljon egyikőtöknek a tokaji, másiktoknak a rajnai. Ennek érdekében bármit készen vagytok megtenni, mégis a szabadság, demokrácia és

igazságosság oszlopait építitek magatokból. Ti mindannyian régi, haszontalan kacatok vagytok, számunkra pedig egy egészen új világ köszöntött be. (De ez sajnos nem a szociális hármastagolódás világa – tesszük hozzá.)

De Trump szokatlan viselkedésének még egy sajátossága van. Ismeretes, hogy a káiniták és ábeliták mentalitásukban különböznek egymástól a humorhoz való viszonyukban. Az ábeliták a humort gyakran rosszul értik, nem kedvelik és gúnynak nevezik. A „megnyúlt arcok” dominálnak náluk. Abszolút mindent eltúlzott komolysággal vizsgálnak. A káiniták ezzel szemben szeretik a humort, a tréfákat, a nevetést, a színjátékot, a karnevált, a misztifikálást. Az egész életet szeretnék, ahogy kedvelik mondani: burleszkbe fordítani. Ez a kívánságuk különös erővel adott fejeződött ki a XX. század elején az orosz futuristák, dadaisták, stb. körében.

És a káiniták most, hogy politikai és egyéb hatalomhoz jutottak a világban, az összes cselekedetüket burleszk formájában alakítják. Dadaista színházat csinálnak a legnagyobb világjelentőségű eseményekből, amitől a politikai gondolkodásuk is irracionális jelleget ölt. Íme egy pár példa. Az európai igazságszolgáltatás, anélkül hogy megvárna a megfelelő törvény elfogadását, kvázi de facto, elutasítja a nők megerőszakolását végrehajtó bűnözők bebörtönzését. A gyakorlatban pedig ez történik: van pénzed? - erőszakolj! Erőszakolj és fizess, erőszakolj és fizess! Ha valaki elítélné az ilyen bírakat, akkor azok az őszinteség pillanatában bizonyára ezt mondanák: Nézd meg, milyen pénzeket kapnak (a nők) nekünk köszönhetően a hírhedt morális elégtétel helyett! Egyetlen bordélyházban sem adnak nekik egy szeánszért ennyit!

– Ami igaz, az igaz! – helyesel nekik a kispolgár-kapzsi. – Néha ezek hatalmas pénzhegyek! Ha nőci lennék, ha, ha, ha, én magam keresném az alkalmat alávetődni.

Az okos Zoilosz hozzáteszi:

– És az igazságszolgáltatás is sok pénzhez jut ezekből, az állam szintén, erősen megadóztatva ezeket a bírságokat. De mi történik ebben az esetben – teszi hozzá – nem stricinek bizonyul-e ebben az esetben az állam, kimeríthetetlen „klientúra”- tartalékkal? Ha, ha, ha!

Ilyen burleszket kapunk, hiszen a jogi tudat szempontjából a bírók, az európai igazságszolgáltatás ilyen viselkedése egyszerűen érthetetlen, csoportos eszementség képét ölti, teljesen irracionális.

– Fúj, micsoda közönséges vélemények! – háborognak az „új realitás” létrehozói. – Ez szellemes, nem hagyományos, új! Forradalmi! Felfrissíti és megújítja az életet! Szikrázó és ragyogó!

Tessék, te maszk, te ki vagy?

– Én? Ügyész.

– Pfúj, te bolond! Kit érdekel ez? Mit jelent a maszkod?

– Ah! Kékszákáll!

– Na így már más! És ti, kedves pár, kik vagytok ti?

– Mi vagyunk Klingsor és Iblis – válaszol egy finom női hang.

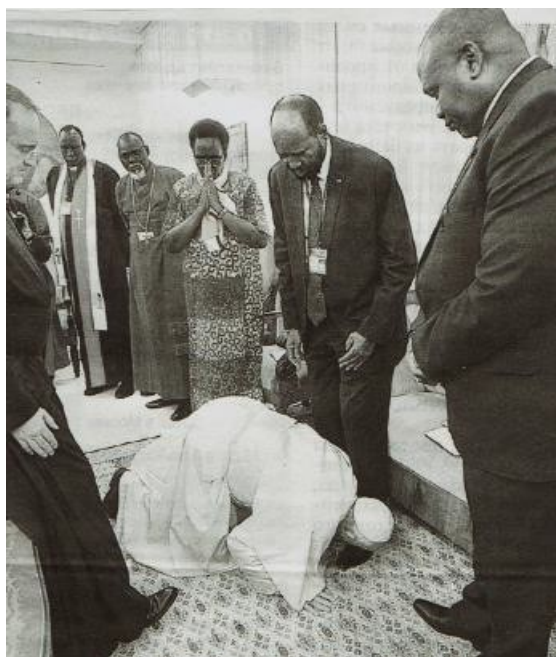
– Óriási! Téged pedig, te maszk, megismerünk, te vagy Hitler! Ha, ha, ha! Fogjátok meg! Fogjátok! Ha, ha, ha, ha!

Tehát táncolni fogunk, énekelni és örvendezni!

És még két burlleszk (l. fénykép) – egy „bal” és egy „jobb”. Úgy szikráznak a humortól, mint a pezsgő! Az olvasó sehogy sem tudja kitalálni, mit fejeznek ki, mit jelentenek ezek a maszkok. Segítsünk neki! Az első felvételen: Németország Védelmi Miniszterei (új és volt), vagyis a teljes német haderő: a páncélosok, a gyalogság, a repülés, a haditengerészet, a tüzérség főparancsnokai; a legfőbb tekintély és a feltétlen engedelmesség instanciája minden német tábornok számára. A múltban Nagy Frigyes és Barbarossa Frigyes tartozott az ilyen rangú személyiségek közé.

Lent: a Római Pápa Dél-Szudán uralkodóinak frissen fényesített cipőit csókolja, arra kérve őket, hogy ne kezdjenek polgárháborút. Jelenti-e ez azt, hogy ilyen módon tagadja az ENSZ és a NATO létezését? Ebben az esetben Trump fegyvertársai közé kell őt számítani, de akkor miért mondja, hogy a Mexikó határán felállított kerítés szégyent hoz az emberiség lelkiismeretére? 2015-ben pedig az afrikai migránsok behatolását „invázióknak” nevezte. Hiszen ismeretes, hogy a „félhomály atyái” nem követnek el hibát! – Egyik rejtély a másik után! Ennek így is kell lennie bármely jó karneválban!

Közben egy másik történet is érkezett (2019. július 12). Migráns tinédzserek egy csoportja a bokorba lökött és megerőszakolt egy 18 éves lányt (ráadásul brutálisan, jegyezték meg az újságok). Amikor pedig az ügy a bíróságra került, a bíró ezt mondta: De hát el lehet-e őket ítélni? Hiszen ezek gyermekek! (És elsírta magát.)

Milyen nagyszerű műsorszám! – lelkesednek az „új valóság” létrehozói. Szípjognunk kell. És valaki még erkölcstelenséggel mer vádolni bennünket! Gazemberek!

Vagy íme még egy példa. Az evangélikus egyházak két évente megrendezésre kerülő konferenciáján (Tagung) 2019. júniusában Merkel asszony ezt a kijelentést tette: a jobboldali veszéllyel szembeni harcban bármely eszköz megfelel. Minden tabut meg kell szüntetni! A tanítómesteri, patrónusai lelkesedtek: Igen, Ön, Kancellár-asszony, született színésznő! Micsoda burleszk! Bravó! Bravó! És intelligensen tapsolnak. Nos, mely asszonynak nem tetszik, ha ilyet hall?

Mindezt megfigyelve, az ábeliták, vagy jobb itt ezt mondani: a nem baloldaliak – elveszítik a beszéd ajándékát, politikai bódulat keríti őket hatalmába. És így válik a burleszk a baloldaliaknál harci eszközzé a jobboldaliak ellen, pontosabban minden nem baloldali ellen, hiszen a baloldaliak számára mindaz jobboldali, aki nem baloldali.

Végül azonban a „nem baloldaliak” megtalálták, mit tegyenek. Hatalomra juttatták a saját burleszk-mesterüket. És ez: Donald Trump. Ilyen burleszkjei vannak: Minden tömegmédia fake-hírekkel lát el bennünket! – hirdeti. Hát ez nem nevetséges? Vagy még ilyen: A NATO előregedett, fel kell oszlatni. Ha, ha, ha! - így tapsolunk. A UNESCO már senkinek sem kell, az USA kilép belőle! Az ENSZ-szel is ugyanez – az USA kilép némelyik bizottságából! Ekkor a nevetésbe már egyszerűen bele lehet halni. De a káiníták valamiért egyáltalán nem nevetnek, az ilyen burleszkektől falra másznak, és a dühtől egyre zöldebbé válnak.

Így civilizációnk egész élete szakadatlan „karnevállá” vált. Az pedig már régóta ismert, hogy a tisztátalan erő rajong a karneválokért. (Szemléletes példaként szolgálhat itt Bulgakov: „Mester és Margarita” c. műve.) *Ahrimán a karneválok segítségével* ügyesen és hatásosan *eltörölte az emberiség*

kultúrájának évezredes vívmányait: a moralitást, a jogtudatot, a lelkiismeretet, az emberek által az öntudattal, értelemmel kivívott civilizációt annak minden értelmében.

Trilógiánk második részében azt írtuk, hogy a politikai gondolkodás a világban irracionálissá vált. De ennél többet kell mondani: **szürreálissá** vált. Mindaz, amit a politikusoknak az Én kontrollja alól kikerült fejei naponta létrehoznak – mindaz Salvador Dali „égő zsiráfja”. A kubizmus, a szürrealizmus, a szuprematizmus, a konstruktivizmus stb. egészen eddig – ahogyan mi tartjuk – a kiemelkedő gondolatig: „a vécékagyló a boltban: vécékagyló, a múzeumban kiállítva pedig: művészeti alkotás” – mindezek a közvetlen vagy sarlatán módon imitált skizofrénia formái. Itt nincs mit bizonyítani, ezt még maga Picasso is elismerte. Ezek a „művészeti” irányzatok előkészítették az emberiség intellektualizált részének a tudatát a politikai szürrealizmusba való esésbe. És ez ma egy olyan tudatforma, melyet – az elektromosság vagy mágnesesség gerjesztéséhez hasonlóan – Ahrimán gerjeszt, kilépve a földi felszínre. 3G, 4G, 5G: ezek mind Ahrimán kozmikus tudatának formái az emberré válásának feltételei között. Ezek addig tudnak nőni, amíg meg nem semmisítik az utolsó földi atomot. És tulajdonképpen ebben áll az elektromagnetizmus pozitív szerepe az evolúcióban. Kiirtja a Földön az ásványi birodalmat, és ezzel felszabadítja a Földet a szellemi állapotba való átmenetelére, de az evolúciónak ez az állapota még nagyon messze van, erre sem a Föld, sem az emberek nem állnak készen, ezért az emberek már a 4G-nél kezdenek tömegesen meghalni, elveszítik az értelmüket (az eszük egyelőre megmarad, sőt élesedik). A szürrealista gondolkodás pedig az egyik legsúlyosabb tanúságtétele annak, hogy Ahrimán most a Földön van. Ilyen gondolkodás az emberiség történelmében sohasem volt, senki sem tudott magának valami hasonlót elképzelni a XXI. század elején. Az ilyen gondolkodást elültető emberekre mondhatjuk, hogy „társadalmi salak”, amely az élet minden megjelenésével ellenséges. És ez lehetetlen volt Ahrimán személyes földi jelenléte nélkül, övele együtt tudtak a Föld felszínére felemelkedni a Föld belső rétegeinek alvilági lényeregei, és végrehajtani az emberek Én-tudatának tömeges kicserélését. Mindezek az állítólagos liberálisok, neokonok és mások az összes gigantikus szolgálatukkal együtt egy élenjáró különítményt, egy eszközt alkotnak Ahrimán szándékainak az emberiség életébe való bevezetésébe. Ők egyfajta új rómaiak, a Római Birodalom hanyatlásának utolsó időszakából, akik teljesen nélkülözik a teremtő, alkotó ideákat, reménytelenül megrontotta őket a gazdagság, a kényelem, a fogyasztás, a hatalom és a büntetlenség. Állandóan az államok összeomlását intézik, hogy azok gazdagságát trófeaként maguknak gyűjtsék be. Az ő embertelenségük nem ismer határokat.

*

Trump burleszkjeiben van valami különleges. A baloldaliak burleszkjeivel ellentétben ezek logikusak, értelmesek; ez a teljes értékű emberi egészséges értelem megnyilvánulása, bennük nincs figyelmen kívül hagyva még a moralitás eleme sem. (Eközben nem akarjuk azt mondani, hogy Trumpnak minden döntése kifogástalan; azokkal kapcsolatban egyszerűen különböző véleményeknek kell keletkezniük, de egészen más dolog a hatalmi elit és a sajtó által feltűzelt, mindig démonok által megszállt tömegek véleménye, miszerint az USA törvényesen megválasztott elnöke mintha pszichésen beteg ember lenne).

Megmutatjuk egy példán (ilyenek pedig százával léteznek), hogyan csinálják ezt a gyakorlatban. Nancy Pelosi gondolta ki, hogy játsszanak el egy olyan burleszket, miszerint tartsanak egy majd' nemzeti méretű kampányt Trump elmebeteggé minősítésére. Előre össze lett állítva egy nyilatkozat (általa-e vagy még más által is – ezt nem tudjuk megmondani), melyben kénytelen volt nyugtalanságát kifejezni az

elnök lelki egészsége miatt, és „mivel a tisztségéből felmenteni nem lehet”, ezért a családjának kell itt beavatkozni (vagyis hogy vállaljanak kezességet érte), az összes amerikainak pedig „imádkozni kell az elnök lelkéért” – a közönséges megtévesztés régi, széles körben ismert eszköze. Hogy legyen ürügy ennek a nyilatkozatnak a sajtóban való megjelentetésére, úgy döntött, hogy fog néhány tanút, elmennek Trumphoz, mintha az infrastruktúra fejlesztésének kérdését vitatnák meg, és úgy beszélgetnek vele, hogy Trump adjon ilyen ürügyet. De Trump, megértve, hogy provokátorok érkeztek hozzá, közölte velük, hogy nem fogja velük megvitatni ezt a kérdést, mivel ők az üldözésével és zaklatásával foglalkoznak.

Így a burleszk megszakadt, de Pelosi már nem tudta nem előadni a kiemelkedő szövegét, és ezt már minden ürügy nélkül tette. Úgyhogy mégis volt min nevetni: az ostoba, képmutató Pelosin, akit – az USA kongresszusi képviselőházának szóvivőjét – a régi időkben egyből kirúgtak volna a hivatalából. Igen, Amerikában nincs senki, aki gondoskodna a szuperhatalom méltóságáról.

Na és hogyan reagált erre Trump? Tweetjében ezt írta: Miért teszi ő ezt? Nem értem, honnan jön ez a reakció, nyugodtan és udvariasan beszélgettem velük. – Ez egy teljesen normális emberi beszéd, ami a politikai szokásokban teljesen el lett felejtve. És Trump állandóan ilyen hangnemben beszél, nem törekedve sérteni, kigúnyolni, a dolgokat nevének nevezi, stb.

De itt felmerül a kérdés: miért van erre Ahrimánnak szüksége? Úgy tűnik, hogy itt az ahrimáni és luciferi érdekek ütközése jut kifejezésre, amikor behatolnak az emberek társadalmi és szellemi életébe. Eközben kétségtelenül a *kölcsönhatásuk* is megvan. Ez abban áll, hogy Ahrimán nem akarja, hogy egyszerűen szuggerált, féltudatos, akarat nélküli emberek kerüljenek a karmai közé. Azt kívánja, hogy ők „tudják, hogy mit csinálnak”. Ezért lehetőséget nyújt nekik, hogy válasszanak, a múltban megragadt józanság példáját jeleníti meg nekik. És mi történik erre? Az emberek hatalmas tömegei örülnek nevezik őt, nem látva, hogy az örültség már bennük rejtőzött el. És éppen erre van szüksége Ahrimánnak.*)

Ugyanakkor Trump példája is úgy mond „rövid lélegzetű”. Tudjuk, hogy Lucifer szeret játszani a múlt iránti nosztalgiánkon. De ez nem a „haladás motorja”. Eleinte az ilyen visszatérés kellemes (valamikor lelkesedtünk a káiniták szabadságért vívott hősi harcáért), de idővel ezen az úton is történelmi színjátékok kezdődnek, melyek a múltban már súlyos emléket hagytak. Már most Ausztriában és Magyarországon, ahol jobboldaliak jutottak hatalomra, 12 órás munkanapot vezetnek be. Minek ez a modern feltételek között? A kapitalista társadalomban a munkanap növelése mindig a munkások elnyomását jelenti. Akkor mit tegyünk? Várjuk az új Marx születését?

Ugyanakkor kérdezzük meg magunktól: ki ez a Donald Trump, hogy mindezt megengedheti magának? Micsoda bizonyosságának kell lennie a hatalmában! Mi adja ezt neki? Ez mintha nem „ettől a világtól való” lenne, vagyis az általunk eddig ismert világtól. És *ismeri-e* látásból a forrását?

*) Ha valakit gyötör a kérdés, hogy mégis hogyan tudta mindezt az emberiség megengedni? – akkor azt a tanácsot adhatnánk neki, hogy olvassa el Rudolf Steiner két előadását: 1920. okt. 22. (GA200) és 1924. szeptember 17. (GA346). Ezekben megdöbbentő dolgokat közöl arról, hogy milyen az emberiség úgy mond valódi összetétele, és mi vagy ki testesül még bele az emberi testekbe. Ezek szellemi lények (emberként élnek közöttünk), akik nem emberek. Az egyik fajtájuk: olyan monádok, akik nem egyszerűen újratesztelt emberek, nem tartoznak a megtestesülések szabályos menetéhez. Ezek olyan lények, akiknek még *nem szabad emberi formába lépni, de közülük néhányan mégis idő előtt emberi testbe kúsznak azok születésénél, és elsősorban az anyagcseréjüket használva, ilyen módon tudnak az embereken keresztül hatni a fizikai világban.* Az emberre hasonlító monádok másik fajtáját azok a *lelkek* alkotják, akik erősen elmaradtak a távoli múltban, és nem tudták magukba fogadni az Ént. Külsőre ugyanolyanok, mint mi, van testük és lelkük, de **nincs emberi Énjük.**

Trumpnak felel meg a lánya is, Ivánka. Kinézete rejtélyt hordozó. Van benne valami az egyiptomi papnőből; mintha „ennek az új világnak” a fő papnőjévé kellene válnia, és istenségének ragyogása máris ott fekszik az arcán. Trump vejében, Jared Kushnerben is van valami szokatlan.

Az a benyomás alakul ki, hogy ezek az emberek személyesen ismerik az ahrimáni monádot, amely véleményük szerint az alábbi alapelv szerint működik:

Én vagyok „Az erő része, mely
örökké rosszra tör, s örökké jót mível.”

Goethe: Faust, I. rész, „Faust dolgozószobája”.

Valaki, ellenkezve velünk, azt mondja, hogy a Trump mögött álló erő: Baruch. Áh, nem! Pontosabban, igen is, meg nem is. Baruch már régóta létezik, és melyik elnök az, amely mögött nem állt? *Ő milliárdos, és*

E lények mindkét fajtája erősen ahrimanizált, de még luciferizált is. Közülük az első képviselői: tekintélyesek, *közülük sokan* „az angolszász titkos társaságokhoz tartoznak” (GA200, S.40), azokban hangadók, és szintén „túlnyomó részt” különböző szektákhoz. „Ilyen módon ... *tökéletesen más szellemiség hat a modern emberekben*”. **És nem szabad elfelejteni, hogy a páholyokban, szektákban megadva az alaphangot, ők adják meg az alaphangot a világpolitikában is és a modern civilizáció életének minden szférájában is.** Uralkodásukban természetesen elsősorban az Éntől megfosztott emberi monádok kontingensére támaszkodnak, akik *lényegében képtelenek megérteni a szemük láttára zajló dolgok értelmét*, könnyen hajlanak bármilyen sugallatra, stb. Őket jellemezve Rudolf Steiner ezt mondja: „... korunkban megjelennek kiegészítő (számszerű - überzählige) lények, akik nem rendelkeznek Énnel. Ezek a valóságban semmiképpen sem emberek. Ez a szörnyű igazság. Mindenütt találkozni lehet velük, és ők nem Én-megtestesülések. Benne vannak a fizikai öröklődésvonalban, kapnak étertestet és asztrálestet, de belülről egy meghatározott értelemben ahrimáni tudattal vannak ellátva. Emberek benyomását keltik, ha felületesen, nem pontosan figyelik meg őket, de ők nem emberek a szó teljes értelmében (GA346, S185-186). Nem mindig gonoszak, de az embereknek sokat kell majd szenvedniük tőlük, ahogy még az Apokalipszis beszél erről.

Az első fajtájú monádok közé tartozik „nagyon sok ember, legalábbis aránylag sok ember” (S.39). A második száma, ha erről a Rudolf Steinernek a Keresztény Közösség papjai számára adott Apokalipszis-kommentárjait használjuk, jelenleg eléri az emberiség egyharmadát.

A monádok mindkét fajtája rendkívül ellenséges a szociális hármastagozódással szemben. Korunkban a róluk való tudás sok ember tudatalattijában zsúfolódik és törekszik kívülré, de a materializmus dominanciája miatt úgy beszélnek róluk, mint „földönkívüliekről”, „idegenekről”, „reptiloidokról” (hüllőszerű) stb. Ez egy káros, nagyon veszélyes tévedés, melyet ahrimáni lények suttognak az embereknek. De a gyakorlati tapasztalat, melyet a figyelmes emberek gyűjtöttek, önmagukban megérdemlik, hogy komolyan viszonyuljunk hozzájuk. Íme az ilyen fajta példák egyike, mellyel az interneten lehet találkozni. Érdemes megfontolni és saját tapasztalattal összehasonlítani, ugyanakkor végtelenségbe esés nélkül, és törekedve szellemtudományosan megérteni.

„Hogyan határozzuk meg az emberi testben megtestesült reptiloidot?”

Míg a reptiloidok magasabb kasztja elég specifikus külsővel rendelkezik, és már külső jelek alapján is meg lehet őket ismerni, addig a közönséges reptiloidok gyakorlatilag nem különböznek az emberektől. Csodálkozhatnak, de ezek tisztességes, törvénytisztelő, segítőkész, egyszóval minden szempontból „helyénvaló” emberek, ugyanakkor nagyon földhöz ragadtak. A velük való társalgás leggyakrabban a hétköznapi problémák megvitatására szűkül, melyekben ők szakértők, és mindig tudnak hasznos GYAKORLATI tanácsokat adni. Nem ritka, hogy jó képesítést szereznek, nagyon olvasottak, sőt műveltek, de mivel meghatározott programokhoz kötődnek, így az élet minden területén irányítottak, és mindig meghatározott szabályokat és sztereotípiákat követnek, agresszív módon nem fogadják be azt, ami az általánosan elfogadott és általánosan elismert dolgokon túlmutat.

Képtelenek a nem standard döntéseket elfogadni, logikusan megmagyarázhatatlan tetteket végrehajtani, azt tenni, ami számukra nem kifizetődő, vagyis nem tudnak SZÍVVEL ÉLNI. Ezek leggyakrabban szívtelen és unalmas lények, melyeket a népnyelv unalmas fickónak (зануда) nevez. Nagyon kötődnek a rokonaikhoz, akikre saját tulajdonukként tekintenek, és töreksenek minden lépésüket kontrollálni.

Sok ateista van közöttük, mivel Isten számukra valami absztrakt, és a gyakorlatias eszük tudományos bizonyítékát követeli a létezésének. De a reptiloidok között sok vallási fanatikus is van. Ez közülük azokkal történik, akik szigorú vallási hagyományok között nevelkedtek, vagyis gyermekkoruktól kezdve ennek vagy annak a vallásnak az egregorjához

kapcsolódtak. Ez az egregor számukra a tudatuk irányításának egy kiegészítő programja, ami még jobban személyteleníti őket. *A hitük általában rítusok és szertartások végzésére szűkül, mivel Isteni lélek híján nem képesek Istent szívvel érteni.* A reptiloidoknál erősen fejlett az Egó. Nagyon szeretik magukat, gondoskodnak az egészségükről, és a környezetüktől, különösen a rokonaiktól fokozott figyelmet követelnek maguknak, ezért az életük társának olyanokat választanak, akik képesek őket szolgálni. Éppen ezért két reptiloid ritkán jön ki egymással. Életük társának intuitív módon olyan embert választanak, aki kész feláldozni magát értük és minden kívánságukat teljesíteni. Ha a külső ismérvekről beszélünk, akkor a reptiloidokat elsősorban a szemükről lehet felismerni. *A szemükben nincs az az isteni fény, melyet az emberek szeme sugároz, és amelynek sokféle árnyalata van: gyengéd, lágy, szomorú, ravasz, komisz...* A reptiloidok szeme leggyakrabban fénytelen és élettelen, még akkor is, ha mosolyognak vagy nevetnek. A mozgásukból hiányzik az emberekre annyira jellemző könnyedség. Magatartásuk és gesztusaik szabványosak, akárcsak gondolataik és érzelmeik. A beléjük helyezett program mindenben érződik. A reptiloidról lehetetlen azt mondani, hogy érdekes, ragyogó, kiemelkedő ember”.

megkérdezhetjük, ki lehetne nála feljebb? De Trump magatartásában van valami olyan, ami magasabban áll a pénzügyi, de még a pénzügyi-politikai hatalomnál is.

Trump konfrontációját a demokratákkal még az is okozza, hogy ő született ábelita, és természetesen, (mondjuk mi), a „félhomály atyáinak” kreatúrája (ami mellesleg *nem zavarta* az ábelita Bush-párost, sőt a jelenlegi római pápát sem, hogy a káiniták érdekeinek szellemében nyilvánuljon meg. Itt megint emlékezhethetnénk arra, amivel befejeztük a trilogia második részét). Ami pedig a pártfogóit illeti, ők a Földön az egész Kereszténység nem csupán képviselőinek, hanem „vezetőinek” tartják magukat. És ezt a feladatukat nagy léptékben hajtják végre, beleértve az okkultizmust is. El kell ismerni, hogy ők szokatlanul merész fickók az érzékfelettil való kísérleteikben. Rudolf Steiner azt mondja, hogy még az asztrálvilágban is alapítottak egyfajta „kontroll posztokat”, melynek köszönhetően felismerik a leszületni készülő jelentős lelkeket. Így láthatták meg Kaspar Hauser Földhöz való közeledését, megtudták a helyet, ahol teste öltött, és elvágták az Európa számára sorsdöntő küldetését.

Konsztantyin Merezkovszkij utópiájában a „mentor” („félhomály atyja”) azt mondja, hogy ha a túlvilágon, vagyis az isteni világban az élet nem folytonos boldogság, akkor „nem-e az lesz ott is a feladatunk, hogy egyszerűsítsük az életet, csökkentsük a szellemi szintet ...”! Ilyen elképzeléssel rendelkezve, a „félhomály atyáinak” törekedniük kell kontrolljuk és irányításuk alá venni Ahrimán inkarnációját is, hogy azt is „felügyeljék”.

Figyelemre méltó, hogy a Moszkvai Pátriárka, amikor a hívek megtámadták a kérdéssel: nem jött-e még el az Antikrisztus, tweet-jében ezt az általános választ adta: „Még nem jött el, de követjük a helyzetet, és azonnal közölni fogjuk önökkel, ahogy megjön”. Ennek a pátriárkának az ezoterizmusa a „félhomály atyáinak” ezoterizmusával összehasonlítva azonban elhanyagolható.

Végezetül, mit gondolhat minderről maga Ahrimán? Mivel fő ellenlábas a Kereszténység, amely a Földön eddig főként vallásként, egyházként létezett, az egyházakat pedig a „félhomály atyái” „vezetik”, nem teheti meg, hogy ne valahogy vallásosan jelenjen meg, és hogy ne lépjen szövetségre a „félhomály atyáival”. De lényegét tekintve ő a káiniták „messiása”. A liberál-demokraták közelebb állnak hozzá. A baj azonban, hogy a „messiás” hagyományos fogalma a baloldaliak számára nem elfogadott. Még az Izraelben várt „Messiásra” is szkeptikusan tekintenek. Még a 80-as években az egyik újságíró (a „Szabadság” rádióadóban) abban a szellemben beszélt, hogy vártuk őt, vártuk, de még mindig nincs itt, ugyanakkor nélküle is boldogultunk. Így a jövőben is boldogulni fogunk. És általában, a liberalizmus korában anakronizmus messiásról beszélni.

Ha megjelenik nekik a „messiás”, és nem biztosít számukra világuralmat, akkor valószínűleg ezt mondják neki Dosztojevskij regényéből a Nagy Inkvizítor szavaival: „Minek jöttél zavarni minket?”

Ha csak a káiniták lelkének megragadásáról vagy valamilyen ideológiáról lenne szó, amely képes az embereket a maga oldalára állítani, akkor Ahrimánnak, úgy tűnik számunkra, a legjobb lenne, ha egy gigantikus UFO-ban jelenne meg a Földön, és teljes erővel kijátszaná a „földönkívüli” kártyát. Végül is Krisztusról is úgy beszélnek, mint egy „jövevényről”, aki megígérte, hogy visszatér. És akkor a diadal és imádat biztosítva lenne számára. De hogy maga Ahrimán a Földre érkezve ideológiával foglalkozzon, egyfajta világnézetet diktáljon az embereknek – ez nem felel meg sem a szelleme léptékének, sem az ő lényegének. Ahrimán – ő nem a Logosz, a számára szükséges világnézetet, cselekvési módot stb. az ő földi emberi képviselői oltják belénk; és erre a munkára évszázadok és évezredek állnak rendelkezésükre. **Hiszen Ahrimán az emberi szubsztanciáért érkezett.** Azt pedig úgy kapja meg, ahogyan majd a 7. fejezetben vázoljuk. Ehhez a munkához egyáltalán nincs szüksége, hogy megmutatkozzon a hétköznapi embereknek. De még egy új egyetemes bolygóvallást kell megalapítania; és elég neki, ha azt csak a beavatottai egy szűk körében avatja fel. De erről is majd később.

Ilyen típusú feladatok állnak Ahrimán előtt, és ilyen ellentmondásokba ütközik ezek megoldásánál. És valószínűleg ez idézi elő a közelmúlt politikai életében az összes viszontagságot, ahol például a római pápa ezt mondja az afrikai migránsoknak: Ne asszimilálódjatok! Nektek kell a mi kultúránkat alakítanotok! – és ezzel utolérhetetlenül felülmúlja a káiniták legmerészebb törekvéseit; a baloldaliak pedig „a pillanat egyfajta meghatározatlanságában” az ábeliták nyelvén beszéltek, mint például az európai migrációs politikával kapcsolatos vitákban Schäuble, Gabriel és más kevésbé tisztelt személyek ilyen kijelentést tett: a baloldaliak 2015-ben támogatták Merkel döntését, ugyanakkor ki gondolhatta, hogy ha Németország megnyitja a határait, akkor mindenki beutazik, aki ott akar élni? Hiszen ők, a baloldaliak, azt gondolták, hogy a szomszéd országok lezárják a határaikat, hogy bekerítsék a migránsok áradatától, ugyanakkor azok ezt nem tették! – Az ilyen megjátszott skizofrénia formájába öltöztetett kijelentések cinizmusa arról beszél, hogy Németország jelenlegi irányítói egyáltalán nem felelnek meg az általunk megszokott „ember” fogalmának. Ők mindannyian úgymond „túloldaliak”, olyan személyek, akik a jó és a gonosz túloldalára állították magukat.

Donald Trump társadalmi-politikai lépéseinek külső értelmét úgy lehet megérteni, ha a gorbacsovi peresztrojka jellegéhez fordulunk. Az előző fejezetben már foglalkoztunk ezzel, itt pedig csak emlékeztetünk, hogy ezt világszinten gondolták ki és valósították meg. Oroszországban volt az első, a kísérleti szakasza, ezért annak ott pozitív oldalai is voltak. Ezek abból adódtak, hogy képszerűen beszélve, ha úgy döntenek, hogy egy letartóztatottat nem tartanak tovább a börtönben, hanem kivezetik a vesztőhelyre és kivégzik, akkor egy időre leveszik róla a bilincseket.

A peresztrojka világméretét a marxista szándék világméretéhez lehet hasonlítani. De az ilyen fajta szándékok megvalósíthatatlanok. Csak folytonos, mindig változó sikerű harcot idéznek elő a szemben álló erők között.

Donald Trumpot vizsgálhatjuk, mint amerikai Gorbacsovot, de aki természetesen az ellenkező oldalról cselekszik. Például ilyen kijelentéseket tesz, melyek hasonlítanak azokra, melyeket a hidegháború idején a szovjet pártnomenklatúra tett: „Amerikának elege van abból, hogy a világ csendőre legyen”. De ő azért beszél így, mert az USA-ban uralkodó demokratikus berendezkedés ugyanolyan idegen számára, mint amilyen idegen volt Gorbacsov számára a szovjet pártnomenklatúra. Trumpról, ahogy számunkra tűnik, el lehet mondani, hogy egyesíti magában Gorbacsovot Putyinnal, vagyis az

USA-t peresztrójkával fenyegeti, de ki is kell vezetnie belőle, és egy olyan állapotra vinnie, amelyet a világ peresztrójkán átment országai még a mai napig sem értek el, habár már 30 éve „peresztrójkáznak”, de lehet, hogy egyáltalán nem érnek el. Trumpnak erre az egész programra 5, 6, 7 éve van. Ha ez a program teljesül, akkor az USA egy teljesen más, nem orwelli típusú világhegemóniára emelkedik. Ezért Trumpról elmondható, hogy a legmagasabb fokon forradalmi és haladó, igaz, ezeknek a szavaknak a tradicionális értelmében, ami végtelenül messze áll attól, amire *valóban szüksége van a modern világnak: a szociális hármass tagozódás ideájának megvalósításától.*

Trumpnak van még egy politikai ikre, akivel, csakúgy, mint Gorbacsovval, politikai-genetikai rokonságban áll, de a politikai „börzsin” különbözik. Ez az észak-koreai diktátor, Kim Dzsongun. Őt észak-koreai Gorbacsovnak gondolták ki. A viselkedésmódja, öltözködésmódja, még a frizurája is, nem beszélve a svájci gimnáziumi tanulmányairól – mindez kezdetben a pártnomenklatúra iránti antipátiát demonstrálta benne, és az volt a szándéka, hogy megszünteti azt. El is kezdte a különösen szörnyű „dinoszauruszok” kilövését. De aztán a sorsa szó szerint Trump sorsára kezdett emlékeztetni, és megint csak ellenkező előjellel. Egyszer egy újságban valahogy találkoztunk egy fényképpel, melyen tábormokok egy csoportja tartja a kezénél Kim Dzsongunt, ő pedig el akarja magát szakítani tőlük; és ez nem tréfa, Kim Dzsongunnak a fényképen dühös és elég szerencsétlen kinézete van. A nomenklatúra megpróbálta ismét a saját hitébe fordítani őt, és az USA „mély államától” eltérően, végül is sikerült neki. Kétségtelenül döntő szerepet játszott ebben Kína, amely szintén elutasította az ott tervezett gorbacsovi peresztrójkát. Kína a peresztrójka mellett döntött, de olyan típusú mellett, amilyenek Sztálin tervezte azt. Csak egy dolgot mondjunk róla: a fő célja ennek a peresztrójkának a bolsevizmus megújítása és megerősítése. Ezért Oroszországban a neosztálinisták irigylik Kínát, és Kína már ebbe az irányba tesz fordulatot.

Mindezeknek a folyamatoknak az eredményeként Kelet és Nyugat régi szembenállása szokatlanul kiélesedett. Nyugaton ez az ábeliták és káiniták vabank-játékának jellegét öltötték. Világszinten ez az USA és Kína közötti kapcsolatok polarizációjában fejeződik ki. Ez a polarizáció elkerülhetetlenné teszi közöttük a háborút. De ki fogja azt vezetni? Hát nem az USA! Akkor pedig ki? Nos, igen – Oroszország. Ki más vezethetné rajta kívül? Oroszországban értik ezt, és politikusaik minden furfangos manővere az ilyen sors elkerülését célozza meg. De ezt tenni rendkívül nehéz. Csak egyetlen eszköz tudna itt segíteni: a szociális hármass tagozódás megvalósítása, de a jelenlegi körülmények között ki engedi ezt megtenni?

Fel kell ismerni, hogy az orwelli „1984” c. regény három szuperblokkjának kialakítása már teljes erővel zajlik. A köztük lévő szembenállás is növekszik, melyben minden oldal szövetségest keres két blokknak a harmadik elleni harcához. E blokkok egyike: „Óceánia”. Kialakulásával magyarázható az EU politikájának minden viszontagsága, Nagy-Britannia hánykolódása Európa és az USA között, stb.

Az „Eurázsia” blokk magja Oroszország. Hogy kialakuljon, Oroszországnak ismét egyesülnie kell a volt Szovjetunió összes területével. Aztán pedig lesz egy vita Óceániával Európáról.

„Osztázia” [Kelet-Ázsia] blokkjának kialakítása sikeresen zajlik. Ennek magja Kína, és be kell kapcsolnia ebbe a blokkba Japánt, Koreát. Indiáról és Pakisztánról vita lesz „Óceániával” is és „Eurázsiaival” is.

Oroszországot egy ilyen világfolyamatban valahogy kiemelni egy külön önálló képződménybe – ez a legnagyobb nehézségű feladat. A 90-es években volt esélye ezt megvalósítani. Akkor meg lehetett volna próbálni megvalósítani a szociális hármass tagozódást, de az ország elmulasztotta ezt az esélyt.

A három említett alakuló szuperblokk mai szembenállásának sajátossága Ahrimán földi jelenlétének köszönhető. A jövőbeni világháború forgatókönyvének megvalósulását, melyről a trilógia második részében írtunk, ő is elkerülhetetlennek tartja, de őt nem elégíti ki az erők szembenállásának háromtagúsága, ennek a szembenállásnak az *ahrimáni-luciferi* jellege. Ahrimán, vagy jobb, ha azt mondjuk, hogy a mögötte álló azúra, az Antikrisztus, egyszemélyes uralmat akar a világ felett, amihez az emberiség számára egy olyan civilizációt kell létesíteni, melyben a materializmus, a technicizmus és az „örök”, „végtelen” anyag iránti tisztelet vallása uralkodna. A baloldali káiniták: a demokraták, szociáldemokraták, az USA kormányzó elitje készek segíteni neki ennek a célnak az elérésében. A velük opozícióban lévő konzervatívakra számít Lucifer. De ennek a konfliktusnak az alapján az egységes emberiség két alapvető típusának: a káinitáknak és ábelitáknak a halálos harca lángol fel. Ezeknek szintézisre kell jutniuk, és ez kétféle lehet: vagy evolúciós, keresztény, vagy azurikus, antikrisztusi. (Még beszélni fogunk erről a 7. fejezetben.)

Ez a jövő „Armageddonjának” forgatókönyve, és ilyenek mind az elhárításának, mind a megvalósításának a problémái. Az összetevőinek kezdődő csomója azt ígéri, hogy „cikornyásabb” lesz, mint az első kettő (a két világháború), és szadisztikusan alattomos. Az összes előkészítésben részt vevő politikai erő már most ez alapján az elv alapján cselekszik: „a cél szentesíti az eszközt”, *bármilyen eszközt!* Amikor pedig a viszonyok túlzottan kiélesednek, akkor mindenféle cél nélkül is keletkeznek „eszközök”.

Milyen lehetne ebben a folyamatban magának az emberiségnek, az emberek tömegének a szerepe? Minden okuk megvan arra, hogy igyekezzenek ezt a keserű sorsot elkerülni. *Ezt pedig csak a szellemhez, a szellemi megismeréshez fordulással lehet megtenni, megértve az egységes érzéki-érzékfeletti valóságban végbemenő dolgok szellemi értelmét, mely valóságnak az egyetlen Istene az Atyai Világalap Fia, Krisztus, az ő legfőbb ellenfele pedig az Azúra-Antikrisztus.* A passzív, tudatlan viszony az ő szembenállásukhoz mindannyiunk számára halálos, hiszen a harc ebben a szembenállásban **értünk**, az emberiségért folyik.

*

Végül jegyezzünk meg még egy tényt, amely amellettszól, hogy Ahrimán már megérkezett. E trilógia előző részében sokat beszéltünk arról a gesztusról, melyet az összes világpolitikus és a legsikeresebb „szerencseurak” tesznek, hol az egyik, hol mindkét kezükkel a 666-os számot formázva. Fordítsunk figyelmet arra, hogy ezt a gesztust most már senki sem teszi. Egy pillanat alatt, mintha parancs alapján történt volna, mindenütt eltűnt. Ez volt a monádra várakozás gesztusa, az eljövételének kivételes eseményére való apellálás, ha pedig már itt van, akkor minden viszony másmilyenné vált, és ezt a gesztust már értelmetlen tenni. De ami megint csak szimptomatikus: Trump ezt a gesztust tette nyíltan, a tv-kamerák előtt, Clinton és Obama urakat vádolva (2018. december végén) az ISIS létrehozásában! De ennek a gesztusnak önála egészen más értelme volt. Trump az opponenseinek utalt arra, amit ők még egészen a közelmúltban lelkesen és oly szolgálai módon imádtak. Ilyen az általunk kutatott kérdés szimptomatológiája.

Az USA elnöke, Donald Trump.
Meválasztásának titka.

Átvitt értelméről a végső ítéletet a közeljövőnek kell meghoznia.

E fejezet lezárásában figyelmünket Rudolf Steiner egyik figyelmeztetésére kell összpontosítanunk. Ebben azt mondja, hogy Ahrimán inkarnációja **végbemeget észrevétlenül**, és az különösen rossz lenne az emberek számára. „*Ha Ahrimán be tudna lopakodni az emberiség alvó tudatába, akkor számára ez különösen kellemes lenne*” (GA191, 1919. 11. 01.). Ezért az emberiségnek fel kell őt ismernie a Földön, nem szabad átaludnia az emberi testben való megjelenését (l. GA195, 1913. 12. 28.). Tudatosan kell az inkarnációját megközelíteni, keresni a hozzá való helyes viszonyt.

Ahrimán egy „magányos”, „zárkózott” szellem. Még fél is attól, hogy az emberek felfedezik. Ezen kívül a megtestesülésében nem célja, hogy hasson az emberek világnézetére. Ez számára túl sekélyes. Rudolf Steiner azt mondja, hogy Lucifer inkarnációját is „csak a Misztérium-papok látnoki ereje látta” (GA193, S.187-188, 196). És sok ember volt-e képes felismerni, hogy Krisztus itt járt velük a Földön?

Ilyen módon Ahrimán inkarnációja valószínűleg nem válik a világ szuperszenzációjává, annak szellemében, amit Vlagyimir Szolovjov oly művészi módon vázolt a „Három beszélgetésében”. Ez az inkarnáció *világtragédiává* válik, de már Ahrimán távozása *után*. Most a legintenzívebb módon telíti az emberek testét a nagyfrekvenciás elektromágneses mezők mesterségesen megnövelt energiájának romboló hatásával, hogy amennyire csak lehet, elszakítsa tőlük az emberek lelkeségét és szellemiségét, hogy a test szellemtől való megfosztásának visszafordíthatatlan folyamatait indítsa el bennük. (Semmilyen képszerű, szóbeli propaganda sem hasonlítható ehhez). Aztán, amikor elmegy, csak arra lesz szüksége, hogy ne adjon lehetőséget arra, hogy észhez térjenek az emberek: hogy a digitális antennák „bozótosát kiirtsák”, újrahasznosítsák az okostelefonok milliárdjait, melyek segítenek megnyitni azt a portált, amely a pokollal egyesít. Amilyen gyorsan csak lehet, ki kell majd taszítani az embereket a földi megtestesülésből, hogy ne a Kamalokába menjenek, ahol a megtisztulás folyamata vár rájuk, hanem a 8. szférába tartsanak, és benépesítsék a Föld nyolcadik és kilencedik rétegét. És íme ez a folyamat már teljes erővel és *hatalmas sikerrel* zajlik, ez mindenkor és mindenütt megfigyelhető. Valami szörnyűség érlelődik a világban, és eközben a születő konfliktusok felduzzadnak és valami rejtélyes módon elapadnak, feloldódnak, nem történik meg az, ami mindig is megtörtént és amire az emberek várnak. – Ez a valami halmozódik az óráját várva. És ebben az órában Ahrimán majd megpróbálja elragadni azokat, akiket már rabszolgáskorba taszított testben is, lélekben is, szellemben is. Ilyenek pedig – milliárdnyian vannak! És ez az, ami ma nehéz teherként nyomja a lelkeket. De cselekedni kell, az idő vesztegetése nélkül. Meg kell *érteni*, mi megy végbe, és nem szabad így körültekintés nélkül elaludni, belefulladás a digitalizmus „áldásaiba”. Erről lesz szó a könyv további részében.